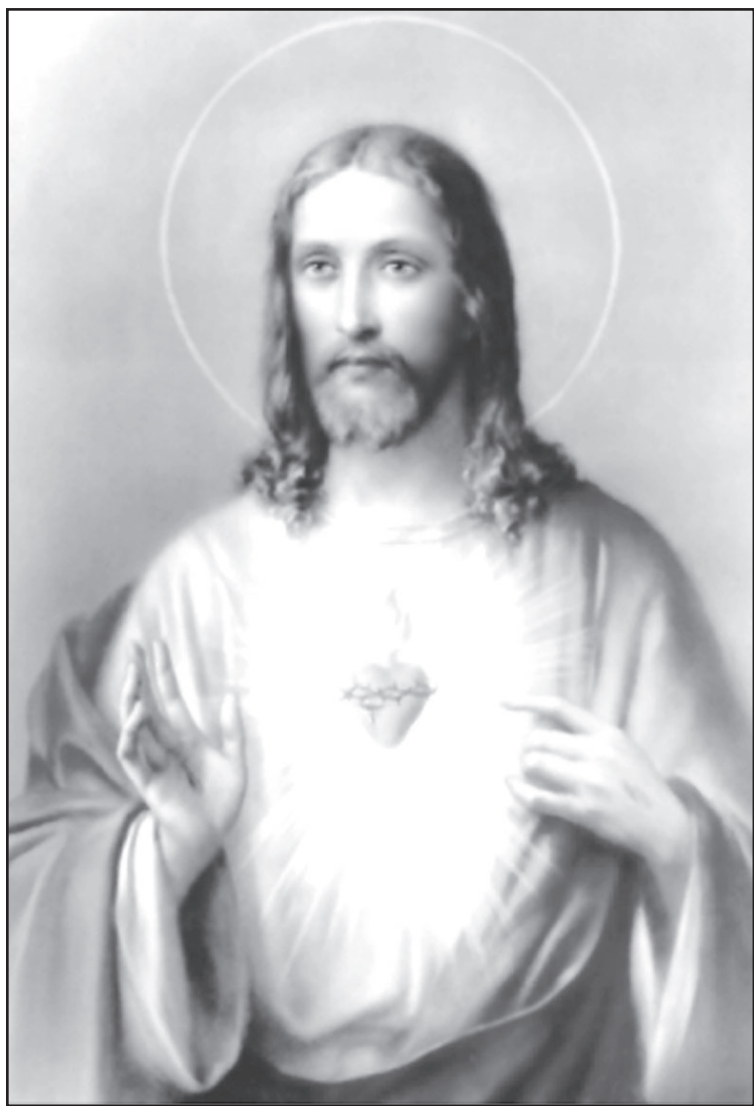

По стъпките на свети апостол Павел

На 2 май т.г. група поклонници от енориите в село Малчика, Ореш, Белене, Русе, Габрово, Свищов и София тръгнахме по стъпките на свети апостол Павел.

ПЪРВОТО МЯСТО, КОЕТО ПОСЕТИХМЕ, БЕ АНТИОХИЯ

Пещерната черква „Свети Петър“, изкопана по естествен начин в скалата на западния хълм на планината Стаурис, е мястото, където се събира първата християнска общност с апостолите Варнава, Павел и Петър. Павел спира за няколко години в Антиохия, преди да замине за Рим. Тук е мястото, откъдето започва евангелизацията.

„Свети Петър“ е древна пещерна черква с каменна фа-

На стр. 3

Вижте какво ни подари Бог

Ново свещеническо ръкоположение в Софийско-Пловдивската епархия

Елко Терзийски прие свещенически сан чрез ръководстване от Негово високопреосвещенство епископ Георги Йовчев на 9 май от 10.00 ч в катедралния храм „Свети Лудвиг“ в Пловдив. Литургичната радост в този празничен ден бе споделена и от архиепископ Януш Болонек - апостолически нунций в България. С двамата йерарси съслужиха свещеници от Софийско-Пловдивската епархия и Апостолическата екзархия. В този радостен ден с отец Елко Терзийски бяха роднини, близки и приятели от България, Полша и Австрия. Присъстваха и отец Артур Покшива - вицепровинциал на отците капуцини на Краковската провинция, отец Йежей Уран - професор по фундаментална теология в семинарията на Малките братя

капуцини в Краков. Сред гостите бяха още отец Адам Генствта - възпитател и секретар на семинарията, отец Болеслав Канах.

„Днес е един много хубав ден, ден на победата - каза в началото на своята проповед Негово високопреосвещенство епископ Георги Йовчев, - защото в този ден ти, скъпи сине, си призван да пристъпиш към Божия олтар и това е победа, победата на Христос тук, на земята.“ Монах Георги сподели и че в този ден се навършват 33 години от собственото му свещеническо ръкоположение. Проповедникът подчерта, че няколко мига след като възложи ръце като владика на тази епархия, чрез осветяването на Свети Дух дякон Елко ще стане свещеник на Бог и в името

На стр. 6

Година на свещеника

За града и за света

Декрет

*за обогатяване с даровете на светите
опрощения на особени дела
на набожност, които да се извършат
през Годината на свещеника в чест
на свети Жан-Мари Виане*

Наближава денят, в който ще се възпоменат 150 години от смиреното преминаване на небето на свети Жан-Мари Виане, свещеника от Арс, който тук, на земята, беше прекрасен образец на истински пастир на Христовото стадо.

Тъй като неговият образ е подходящ да насърчи вярващите и най-вече свещениците да подражават на неговите добродетели, Върховният първосвещеник Бенедикт XVI установи по този повод от 19 юни 2009 г. до 19 юни 2010 г. да бъде чествана в цялата Църква специална Година на свещеника, през която свещениците да се укрепят още повече във вярност към Христос с набожни размишления, свети упражнения и други подходящи дела.

Това свещено време ще има за начало празника на Пресветото сърце Исусово - деня на свещеническото осветяване, когато Върховният първосвещеник ще отслужи вечерня пред светите мощи на Жан-Мари Виане, донесени в Рим от епископа на Беле - Арс. Светият отец ще закрие Годината на свещеника на площад „Свети Петър“ в присъствието на свещеници, дошли от целия свят, които ще подновят верността си към Христос и братската си връзка.

Свещениците ще се ангажират с молитви и добри дела да получат от Върховния и Вечен свещеник Христос благодатта да блестят с Вярa, Надежда и Любoв и други добродетели и да покажат с начина си на живот както и с външността си, че са изцяло посветени на духовното добро на народа - нещо, към което Църквата винаги се е стремяла

На стр. 2

Приношение на съвършената жертва

Минало, настояще и бъдеще в Бога, нашия Творец, е един миг, но за нас е едно постепенно откриване и просветление. Затова може би много често се запитваме защо Бог не се намеси така в хода на историята, та да промени нещата бързо и - разбира се - в наша полза. Единственото обяснение, което бихме си дали, за да разберем Бог, е, че Той ни се открива бавно и постепенно, за да осъзнаем това, което се случва. Само понякога Той действа „светкавично“ - както при обръщането на свети апостол Павел, но Той всъщност ни дава времето, от което ние имаме нужда, за да растем. Духовното растение не може да бъде сравнявано с физическото и въпреки това можем

да направим някаква съпоставка. Днес ние четем тези редове, но даваме ли си сметка колко години труд ни е струвало, за да се научим да четем? Днес, достигнали определена възраст, даваме ли си сметка какви усилия са били нужни на нашите родители, възпитатели, приятели, за да възприемем света около нас, а и те да ни възприемат и разберат? Днес ние, свидетелите на толкова много събития, даваме ли си сметка какво се крие всъщност в това, което човечеството преди нас а и сега преживява? В действителност историята на цялото човечество е едно постоянно откриване.

На стр. 6

Благодаря Ти, Господи!

Благодаря Ти, Господи, за живота, който си ми дал; за добрите и за недотам добрите ситуации, в които си ме поставял, понеже знам, че това е най-доброто за мен, защото Ти си ми дал живота с любов и за любов.

Благодаря Ти за изпитанията, на които ме подлагаш с трудностите на всекидневието, понеже така ме правиш по-силен, за да Ти служа по-добре.

Благодаря Ти за случаите, в които губех независимо от добрите си намерения, понеже така ме учиш на послушание - една неотменима добродетел, за да мога да бъда с Теб.

Благодаря Ти за хората около мен, особено за онези, които най-много ме притискат и тормозят, понеже така се уча да обичам заради вярата, а не заради симпатиите си.

Благодаря Ти за неразбирането и предателствата, които съм преживял, понеже те ме научиха, че трябва да се уповавам единствено на Теб и че мога да науча най-много от Теб.

Благодаря Ти за случаите, когато се чувствах слаб до безпомощност, понеже тогава си давах сметка, че Ти си единствената ми крепост.

Благодаря Ти, че въпреки настояванията ми не даде измолвани от мен неща, понеже знаеше, че ще ми сторят зло.

Благодаря Ти за нещата, за които не съм Те молил, но които все пак си ми дал.

Благодаря Ти за раните, които получих по пътя си, понеже те ме доближават повече до Теб.

Благодаря за добрините Ти, които по хиляди начини стигаха до мен и въпреки че винаги съм Ти благодарял, продължаваш да ги изсипваш върху ми.

Благодаря Ти, Господи, че не разбирам много неща, които правиш, понеже така се уча да изпълнявам и уважавам волята Ти.

Да бъде волята Ти! Амин!

Декрет

От стр. 1

над всички други неща.

За да се постигне по-добре желаната цел, много полезен ще бъде дарът на светото опрощение, което Апостолическият наказателен съд благосклонно отпуска през Годишната на свещеника с настоящия декрет, съгласуван с желанието на Августейшия папа.

А. На искрено разкаялите се свещеници, които в който и да е ден набожно изчетат поне утрешната или вечерната пред Светото причастие, изложено за публично обожаване или стоящо в дарохранителницата, и по примера на свети Жан-Мари Виане се предложат с отворено сърце за отслужване на тайнствата и най-вече на изповедта - по Божия милост им се дава *Пълно опрощение*, което също могат да приложат и към покойните събрата като молитва за умрелите, ако съгласно законовите предписания се приближат до тайнството покаяние и до евхаристичното общение и ако се помолят за намеренията на Върховния първосвещеник.

На свещениците освен това се дава *Частично опрощение*, което също може да бъде приложено за покойните събрата, всеки път, когато набожно изчетат установените молитви, за да водят свят живот и да изпълняват благочестиво поверените им служби.

Б. На всички искрено разкаяли се вярващи, които в черква или на молитвено място участват набожно в Божествената жертва на литургията и поднасят за свещениците в Църквата молитви към Исус Христос, Върховен и Вечен свещеник, и каквото и да е добро дело, извършено в този ден, за да ги освети и да ги извае по Своето сърце, се дава *Пълно опрощение*, при условие че изкупят собствените си грехове с тайнството Изповед и отправят молитви за намеренията на Светия отец - в дните, когато се открива и завършва Годишната на свещеника, в деня на блаженното преселване на свети Жан-Мари Виане, в първия четвъртък на месеца или в някой друг ден, установен от поместния разпоредник за удобство на вярващите

Ще бъде много подходящо в катедралните и енорийските храмове самите титулярни свещеници да ръководят публично тези набожни упражнения, да отслужват света литургия и да изповядват вярващите.

На възрастните, на болните и на всички онези, които по уважителни причини не могат да излязат от дома си и са с душа, откъсната от каквото и да е грях, и с намерението да изпълнят - когато е възможно - обичайните три условия в дома си или там, където препятствието ги задържа, ще бъде дадено равностойно *Пълно опрощение*, ако в горепосочените дни молят молитви за осветяване на свещениците и ако поднесат с вяра на Бог чрез Мария, Царица на апостолите, болестите и негодите на своя живот.

Накрая, дава се *Частично опрощение* на всички вярващи всеки път, когато молят набожно по пет пъти *Отче наш...*, *Радвай се, благодатна...* и *Слава на Отец...* или някоя друга специално установена молитва в чест на Пресветото сърце Исусово, за да изпросят за свещениците запазване на живота им в чистота и в святост.

Настоящият декрет е валиден в продължение на цялата Година на свещеника.

*Рим, Апостолически наказателен съд,
25 април - празник на свети евангелист Марко,
2009 г. от рождението на нацията Господ*

Кардинал Джеймс СТАФОРД, главен съдия
Джан-Франко ДЖИРОТИ, О.Ф.М. Конв.,
титулярен епископ на Мета, регент

До Негово Високопреосвещенство
монс. Христо Проиков
апостолически екзарх и
председател на Епископската конференция
на Католическата църква в България

*Ваше Високопреосвещенство,
Папският съвет за пасторална дейност сред мигрантите
прие с дълбоко прискърбие новината за трагичния инцидент,
в който загубиха живота си много поклонници християни,
участници в духовния празник в близост до град Ямбол.*

*Бързам да изразя съболезнованията на Ваше преосвещенство
за тежката загуба, която порази Църквата в България,
и Ви уверявам в заупокойните молитви за починалите,
като прося от Бог милост към пострадалите и техните близки.
Моля Ви да изразите тези чувства към пострадалите
и към държавните власти.*

*Моля Блажената Дева Мария, скъпа за българския народ,
да се застъпи за всички пострадали от тази беда.*

Архиепископ Антонио Мария ВЕЛИО
президент
Архиепископ Агостино МАРКЕТО
секретар

Рим, 29 май 2009 г.

Изборно време

Правото и задължението да гласуваш

Негласуването е загуба за всички, защото показва неразбирането на хората, че демокрация значи всички да участват.

Добре знаем, че веднага разпознаваме и изискваме спазването на нашите права, но доста по-бавно признаваме нашите задължения. Забравяме нещо съвсем просто - двете са страни на една монета, на свободата. Да се говори, че свободата е осъзната отговорност, е все едно да кажеш, че водата е мокра. Че как можеш да си отговорен за нещо, когато не си свободен в това нещо.

Не е зле това да се каже, когато хората се отдръпват от политиката и политиките. Да оставим настрана, че вече няма драстични разлики в програмите на различните кандидати. Така че може би трябва да ги погледнем откъм етичната им страна.

Може би никой от тях не отговаря на всички морални изисквания. Но може би все пак да обърнем по-голямо внимание на техните виждания за

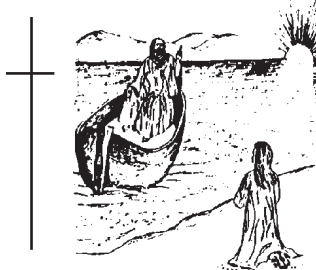
семейството и аборта, за образованието и религиозното възпитание, за отношението към различните, за взаимоотношенията между общество и държава след изборите и т.н. Един истински католик трябва да бъде за пример и в отношението си към обществените живот и да взема участие в него.

Истинското поражение на изборите е да не отидеш да гласуваш. Щом ти не гласуваш, значи гласуваш доверие на други да гласуват вместо теб, т.е. търсиш удобната поза да прехвърлиш на друг своята гражданска отговорност. По този повод е добре да се спомене казаното от английския историк и философ Арнолд Тойнби: „Най-голямото наказание за тези, които не се интересуват от политиката, е, че ще бъдат управлявани от онези, които се интересуват от политиката.“ Кой както иска да си го разбира интереса...

За уважение е всяка бюлетина в урната. Дори да пуснете всичките бюлетини заедно или да зачеркнете някоя, това е пак демонстрация на отношението ви към политическите партии и политиките. Освен това не сте длъжни пред никого да се отчитате и да давате обяснения защо не харесвате никого от кандидатите. Все пак на четири години това е единственият ни шанс до известна степен да участваме в политиката. И затова не бива да се поддаваме на мимолетни настроения, на влиянието на близки и познати. Нека се замислим, че за четири години избираме хора/партии, които ще управляват, ще измислят всякакви закони. Така че нека наистина добре се замислим. Ако се вярва на някои историци, Наполеон бил казал: „Глава без памет е като град без гарнизон.“ Е, човекът май не се е занимавал с избори, но поне е разбирал от военно дело.

Отказването от правото на глас е поражение за всички. Защото предполага липсата

Във вечна светлина

„Когато настъпи вечерта, Исус каза: „Да минем на другия бряг““
(Марко 4, 35)

Отец Никола Атанасов Гръмов

Никола Гръмов е роден на 24 май 1922 г. в село Тръстиково, окр. Бургас. Той е най-голямото от деветте останали живи деца, от които три починали съвсем малки. Днес покойният отец Никола има три сестри! От малък е изпитвал голямо желание да стане свещеник, но домашната обстановка повелявала да има грижа за насъщния в семейството. Едва двадесетгодишен поема отговорността да отвори семейно огнище, свързвайки се в брачен съюз с Кера Господинова. От този брак се раждат три деца. Верен на семейството си, Никола Гръмов остава верен и тясно свързан и с Църквата. Почти всяка неделя е в Божия храм „Успение Богородично“ в Бургас, а неговият дом е винаги отворен за свещеника. През 1986 г. неговата съпруга умира.

С насърчението на никополския епископ Самуил Джундурин и в съгласие с епископ Методий Стратиев Никола Гръмов е ръкоположен за свещеник на 21 ноември - празник Въведение Богородично и ден на християнското семейство през 1988 г.

Служи в различни енории на Католическата апостолическа екзархия. Първоначално е в София, а след това в енориите „Света Троица“ в Малко Търново - до май 1993 г.; в енория „Света Тереза от Лизьо“ в с. Гранитово, като обслужва и енориите в Присадец и Филипово; от есента на 1995 г. е енорийски свещеник в енорията „Свети Кирил и Методий“ в Ямбол и в енория „Светото семейство“ в с. Правдино. От 2006 г. поради напреднала възраст е преместен в Католическата апостолическа екзархия в София, където според възможностите си служи на вярващите най-вече като изповедник.

За него животът е поезия, страдание, стоицизъм, героизъм, служение..., но най-вече любов към вярващите, към Църквата и към Бог, Който го повика от този свят на 87-годишна възраст.

От април 2009 г. здравето му се влошава и на 31 май, събота, сутринта в 5.30 ч. премина във вечността!

Вечна да бъде неговата памет!

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Дупекмор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел./факс 952-29-59,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Pegakmor Mapuo Geopzueß
ISSN 0861-6450

2

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1427)
юни 2009 г.

Египет. От 40-милионното население на страната над 4 милиона са католици. Католическата църква ръководи в Египет 160 елитни училища, в които приема учениците с конкурс. Над 80 процента от учещите в тях са мюсюлмани. В Кайро йезуитите ръководят и университет.

Германия. През 2008 г. в Германия са ръкоположени 179 свещеници. Сега в семинариите се обучават 891 семинаристи.

+++ Центърът на дяконите католици е в гр. Ротенбург. В Съюза на редовните дякони членуват над 36 хиляди дякони от 130 страни. Дяконите заместват свещениците при кръщавания, погребения, венчавки и проповеди. За редовен дякон може да бъде ръкоположен всеки достоен мъж над 35-годишна възраст, който е от добро семейство, има щастлив брак, привързан е към Църквата и ревностно съчетава християнската и светската мисия.

Китай. Китайското правителство отново наруши договореностите с Ватикан и пак арестува безпричинно католическия епископ на гр. Жендинг д-р Юлиус Жигуо.

Иран. Иранският революционен съд е осъдил трима иранци на три години затвор, защото са приели католическата вяра.

Албания. Зам.-министърът на външните работи д-р Антон Гуракуи е посетил папа Бенедикт XVI и официално го е поканил да направи визита в страната. Д-р Гуракуи е католик и е заявил, че в Албания живеят над 700 хиляди католици и целият албански народ очаква да приеме много радушно Светия отец. Папата е обещал да намери време да посети Албания.

Русия. Ръководителят на външната служба на Руската патриаршия епископ Иларион е изпратил поздравителна те-

леграма на папа Бенедикт XVI за неговото смело и компетентно изказване по въпросите на сексуалността, хомосексуализма, презервативите и болестта СПИН.

Бразилия. Броят на семинаристите постоянно нараства и поради наплива приемането става с конкурс. Понастоящем в католическите семинарии се обучават над 8 хиляди млади бразилци. Много семинарии забавят приемането на младежи, защото няма места. Правят се пристройки, усилено се строят и нови сгради. Всяка година се ръкополагат по над 300 млади свещеници, но въпреки това недостигът на духовници е голям. От 150-милионното население на страната над 130 милиона са католици.

Кения. По молба на папа Бенедикт XVI кенийските похитители веднага са освободили двете отвлечени католически монахини и са помолили Светия отец да им прости за тази „неразумна постъпка“.

Камерун. При посещението си в Африка папата е получил безброй подаръци от местното население, но вълнуващо остане подаръкът от камерунските пигмеи - една голяма костенурка, символ на мъдростта. Той я е приел с огромна благодарност и е наредил да я отнесе веднага във ватиканските градини. Но придружаващите го посъветвали да я пренесе първо в Ангола и докато трае посещението му, да я съхраняват в нунциатурата. А след приключване на визитата в Африка да занесат костенурката във ватиканските градини, да й намерят подходящи условия и среда и да я показват като „скъп дар от Африка“.

Австралия. Масабна анкета сред австралийците показва, че 87 процента от анкетиранияте знаят, че на Великден се чества Възкресението на Исус Христос. Над 70 процента вярват, че Христос наистина е възкръснал от мъртвите. Всеки десети от анкетиранияте не вярва, че Христос е историческа личност. А полови-

Неясно бъдеще в отношенията между Светия престол и САЩ

От 8 до 10 юли т. г. на остров Сардиния е предвидена среща на високо равнище на осемте най-развити страни в света. Медиите в Италия и САЩ очакват, че новият американски президент Барак Обама ще поиска среща и с папа Бенедикт XVI. А дали дотогава ще има нов посланик на САЩ към Светия престол, не е ясно. Двете страни поддържат нормални дипломатически отношения от 25 години. Последният американски посланик към Светия престол беше проф. д-р Мери Ан Глендън, която оваканти този пост, и от избирането на Барак Обама за президент САЩ нямат посланик в тази страна. Според медиите Светият престол е отказал акредитация на номинирания за посланици Дъглас Кмиец и Каролин Кенеди; и двамата са католици и демократи, но и двамата не отговарят на изискванията, тъй като поддържат лансираната от Обама „либерализация на абортите“. Християните в САЩ са

на мнение, че след избора на Обама християнската религия в страната постепенно губи влияние, че се пренебрегва тяхното мнение по глобални теми като аборт, съжителството и партньорството между хомосексуалисти, молитвите в училищата, че САЩ са на път към „постхристиянска фаза“. Днес едва 62 процента признават, че САЩ са християнска нация; при Буш те бяха над 70 процента. През 1990 г. християните са били 88 процента, а днес са 76 процента. Броят на нерелигиозните обаче през същия период почти се е удвоил - от 15 е станал 25 процента. Светият престол следи с тревога тези печални данни. Съвсем логично всички католици очакват с надежда срещата между папа Бенедикт XVI и американския президент Барак Обама.

Петър КОЧУМОВ
(По материали от чуждестранния печат)

ната от анкетираните почти не знаят, че историята на живота на Исус Христос е описана в Новия завет.

Франция. Стана традиция възрастни французи да се кръщават по време на великденските празници. Тази година по великденско време са били кръстени над 13 хиляди души - осем хиляди жени и пет хиляди мъже между 25 и 40 години. Само в парижките храмове са били кръстени повече от три хиляди души.

+++ Законът във Франция не разрешава да се поставят религиозни знаци и символи в държавни учреждения, тъй като държавата е отделена от Църквата. Но Апелативният съд на Бордо е наредил християнският кръст отново да се постави по стените на съда.

Ватикан. Папа Бенедикт XVI е приел на частна аудиенция президента на Колумбия Алваро Урибе Велес. Президентът е благодарил на Светия отец за голямата помощ на Католическата църква в областта на образованието, здравеопазването и социалната дейност.

+++ Папа Бенедикт XVI е ръкоположил в римската епархия 19 дякони за свещеници - 13 италианци и по един от Нигерия, Хърватия, Чили, Чехия, Южна Корея и Хаити. Римската епархия обединява 2,5 милиона католици - 88 процента от населението на Рим. Тя обхваща 334 енории, обслужвани от 5938 свещеници.

+++ 32 млади гвардейци са постъпили в папската швейцарска гвардия. Днес най-малката и най-стара армия в света разполага със 110 млади папски швейцарски гвардейци.

+++ Хърватският свещеник д-р Берислав Грик е назначен за епископ на най-северната католическа епархия, към която принадлежат Лосфотенските острови, Шпицберген и Нордкап, където слънцето не изгрява през зимата и не залезва през лятото. В епархията живеят над 400 хиляди жители, от които над 20 хиляди са католици. Преди тази длъжност епископ Грик е бил ръководител на католическата мисия в Норвегия и викарий на католическата епархия в Осло.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция английския принц Чарлз и съпругата му Камила. Разговорите са протекли в приятна атмосфера и са засегнали промените в климата, международните отношения и религиозни въпроси.

+++ На 87-годишна възраст е починал италианският кардинал Умберто Бети. След смъртта му кардиналската колегия наброява 186 членове, от които 115 са под 80-годишна възраст и имат право на избор на папа.

+++ Папа Бенедикт XVI е приел голяма младежка делегация от Испания, организатор на Световната младежка среща с папата от 15 до 21 август 2011 г. в Мадрид.

+++ Светият отец е приел г-жа Нанси Пелоси - говорител на американския Конгрес. Тя е ревностна католичка с огромен политически авторитет в САЩ.

+++ Лятната почивка на папата е планирана за юли; той ще я прекара в лятната папска резиденция Кастелгандолфо.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

3 ИСТИНА
VERITAS
Брой 6 (1427)
юни 2009 г.

По стъпките на свети апостол Павел

От стр. 1

сада, разположена непосредствено до Антиохия (дн. Антакия). Вярва се, че пещерата е била избрана от самия апостол Петър като място за срещи на ранната християнска общност в Антиохия. Това дава повод да се смята за една от най-ранните църкви. Факт или не, свети Петър наистина е проповядвал в Антиохия около 50 г., а църквата е била създадена в града около 40 г. Антиохия е била главен център за планиране и организиране на мисиите на апостолите и основен пункт при най-ранните пътешествия на апостол Павел. Известен факт е, че именно жителите на Антиохия първи са нарекли последователите на Исус християни. Атрактивната каменна фасада на църквата е била построена от кръстоносци, които придали значимост на пещерата по време на тяхното владичество на Антиохия между 1098 и 1268 г. Интериорът на храма е прост и аскетичен. Единствената постоянна „мебелировка“ са малък олтар, статуя и каменен трон. На стената едва личат останки от фрески, а на пода има бегли свидетелства за мозайка. Зад

церквата има тунел, водещ към вътрешността на планината; смята се, че е бил направен за евентуално бягство във времената, когато християните са били преследвани.

В Антиохия посетихме и останките от старото пристани-

ще на града, откъдето свети Павел е тръгвал, за да проповядва Евангелието. След като видяхме и се докоснахме до така важното място за първите християни, продължихме пътя си към Тарс.

ТАРС - РОДНИЯТ ГРАД НА АПОСТОЛ ПАВЕЛ

Павел (Савел) бил евреин от Вениаминовото коляно от малоазийския град Тарс. Получил добро образование и консервативно възпитание, но не показвал склонност към християнството. Дори с разрешение на Синедриона преследвал християните. Пътувайки към Дамаск с пълномощия и поръчка от първосвещениците да гони християните, той видял силна светлина и чул глас: „Савле, Савле, защо Ме гониш?“ Силно изплашен, ужасен от божественото сияние, той попитал: „Господи, какво искаш да направя?“ Пристигнал в Дамаск и три дни не виждал. Но

като изпълнил заръчаното му от Господ, прогледнал и започнал да проповядва навсякъде Христовото слово. Много пътешествия в разни страни, необикновено силна проповед, непрестанни чудеса, труд и търпение, свят живот служат като най-ясно и неоспоримо свидетелство за божествената благодат, която повикала Павел и го ръководела до края на живота му. Написал 14 послания, които като част от Новия завет съдържат правилата за вярата и живота: до римляни, коринтяни, галатяни, ефесяни, филипяни, солуняни, до Тимотей, Тит и Филимон. Подпечатал своето апостолство с мъченическа смърт. Осъден на смърт от Нерон в Рим, апостолът като римски гражданин бил посечен с меч.

Апостол Павел играе основна роля за превръщането на християнството от еврейска

На стр. 5

По време на „Царице небесна“ на площад „Свети Петър“ на 17 май, неделя, папа Бенедикт XVI обогати посещенията си в Светите земи. Въпреки че Светите земи изглеждат като символ на раздор и конфликт, те са всъщност символ на мир и любов, които Бог иска за всички свои чеда, каза папата.

Апостолическото посещение продължи от 8 до 15 май и включваше Йордания, Израел, както и палестинските територии на Западния бряг.

По време на първата част на визитата в Йордания Светият отец посети планината Небо, откъдето Мойсей е виждал Обещаната земя, но умрял, преди да я достигне. Споменът за Мойсей на Небо ни говори за нашия статус на поклонници, каза папата, отделени между едно „вече“ и едно „не още“, между обещание - толкова велико и красиво, за да ни подкрепя в нашето пътешествие, и реализация, която ни превъзхожда и дори превъзхожда този свят. Църквата преживява тази есхатологична и поклонническа диспозиция в своето собствено съществуване.

Папата благослови два нови основни камъка на черкви в Бетания, подчертавайки, че това е знак за отвореността на Хашемитското кралство Йордания към уважение на религиозната свобода и християнската традиция. „Колко важно е християни и мюсюлмани да съжителстват мирно и с взаимно уважение! Аз затова се моля то да стане реалност навсякъде, мислейки особено за християните, които живеят в тежката обстановка на съседен Ирак.“ В Йордания Светият отец посети и река Йордан - мястото на кръщението на Исус от Йоан Кръстител.

Започвайки посещенията си в Израел на 11 май, папа Бенедикт XVI незабавно определи тона на позицията си, като осъди антисемитизма и холокоста и същевременно призова за решение с две суверенни държави на израело-палестинския конфликт.

Папата беше посрещнат от президента Шимон Перес, който го придружаваше по време на визитата му, има срещи и с премиера Нетаняху.

Признавайки уникалния статус на Йерусалим, папата каза: „Въпреки че Йерусалим означава град на мира, толкова е очевидно, че за десетилетия мирът е напуснал жителите на тази свята земя. Очите на света са върху народите на този регион.“

Папата посети Яд Вашем - мемориала на холокоста близо до Йерусалим. С пристигането си Светият отец отправи кратко слово, в което увери еврейския народ в своите симпатии въпреки някоя скорошни напрежения в медиите. Папата се съсредоточи върху шестте милиона имена на жертви на холокоста, изписани в мемориала. „Всяка от тези жертви е скъпоценна за Бог - каза Светият отец. - Нека светът никога не допусне подобна жестокост да лиши от благодат човечеството отново. И най-вече - техните име-

на са завинаги фиксирани в паметта на Всемогъщия Бог.“

Света литургия в подножието на Маслиновия хълм (известен у нас като Гетсиманската градина) бе отслужена вторник след обяд, на трибуни в долината Кедрон пред величествения фон на стените на Йерусалим под светлината на залязващото слънце. Архиепископ Фуад Туал, латински патриарх на Йерусалим, приветства папата, призовавайки за по-голямо внимание към страданията на християните в Светите земи. Папата започна проповедта си с думите: „Христос възкресе, алилуя!“, което бе посрещнато с аплодисменти и отговора: „Наистина възкресе!“

„Надявам се моето посещение тук да е знак, че вие не сте забравени, че вашето постоянно присъствие и свидетелство са наистина скъпи в очите на Бог и са неразделна част от бъдещето на тези земи. Християнското присъствие играе важна роля в мултиетническия мултикултурен град Йерусалим. Жителите на Йерусалим не трябва да загубят от погледа си неговото универсално призвание като град

Литургия в долината Кедрон

падния бряг, папа Бенедикт XVI осъди стените в Близкия изток, но каза, че първо трябва да бъдат съборени бариерите около сърцата.

Изразявайки подкрепа за суверенна палестинска държава, папата заяви, че Светият престол ще предприеме стъпки за създаване на двустранна комисия с палестинското управление.

При пристигането си в палестинските територии Светият отец беше посрещнат от президента на Палестинската автономия Махмуд Абас. В об-

на мир и взаимно уважение, които ще гарантират по-добро бъдеще за вашите деца. Това благородно начинание очаква вас. Не се бойте!“

По-късно в бежанския лагер Аида Бенедикт XVI отново посочи нуждата от обръщане: „От двете страни на стената е нужен огромен кураж, за да бъдат преодолените страхът и недоверието. Историята показва, че мирът може да дойде само ако страните в конфликта желаят да се придвижат отвъд тежките спомени и работят заедно за общи це-

дадено от Бог, и съответната роля на жените, както и техните специфични каризми и таланти. Било като майки в семейства, като жизнено присъствие в трудовата сила и институциите на обществото или с особено звание да следват нашия Господ с евангелските съвети на чистота, бедност и послушание, жените имат незаменима роля в създаване на човешка „екология“.“ Папата също посочи как от силния бащински пример на свети Йосиф Исус научи добродетелите набожност, вяр-

Папата нарече Светите земи символ на Божиата любов

На планината Небо

на мира за всички народи“, каза папата.

Докато разбираеми причини водят мнозина - особено младите - да емигрират, това решение носи след себе си огромно културно и духовно обедняване за града, отбеляза Светият отец.

Папата насърчи християните да докоснат историческите реалности, от които са заобиколени, и да видят и да повярват като свети Тома. Той завърши, припомняйки за празния Христов гроб: „Нека се завръщаме често до този празен гроб. Нека там потвърдим нашата вяра в победата на живота и да се молим всеки тежък камък, който стои пред вратите на нашите сърца, блокирайки нашето пълно отдаване на Господ във вярата, надеждата и любовта, да бъде разтърсен от силата на светлината и живота, които засияха от Йерусалим до целия свят онази първа великденска сутрин. Христос възкресе, алилуя! Наистина възкресе, алилуя!“

На 13 май, посещавайки За-

ръщението си той цитира Йоан-Павел II: „Няма мир без справедливост, няма справедливост без опрощение.“ На откритата литургия на площада на Витлеемските ясли папата потвърди, че посланието на Христовото месторождение призовава хората да бъдат свидетели на триумфа на Божиата любов над омразата, егоизма, страха и гнева, които унищожават човешките отнoшения и създават разделение там, където братя би трябвало да живеят в единство; унищожение там, където хората би трябвало да строят; отчаяние там, където надеждата би трябвало да процъфтява! „Палестинските територии се нуждаят от нещо повече от икономическа и комунална структура. Най-много те се нуждаят от нова духовна инфраструктура, способна да галванизира енергиите на всички мъже и жени с добра воля в служба на образованието, развитието и разпространението на общественото благо. Вие имате човешките ресурси да построите културата

ли... Дипломатическите усилия могат да успеят само ако палестинците и евреите сами желаят да разчупят омагьосания кръг на агресията.“

На 14 май папата отслужи литургия в близост до Назарет, на планината на пропастта (където юдеите са искали да хвърлят Исус от склона). Това грандиозно събитие отбеляза завършването на Годината на семейството - инициатива, организирана от Католическата църква в Светите земи. В проповедта си Светият отец подчерта, че следвайки примера на Мария, Йосиф и Исус, „ние възприемаме

ност на думата, задълбоченост и упорита работа. „В дърводелеца от Назарет ние виждаме как власт, поставена в служба на любовта, е безкрайно по-плодотворна, отколкото сила, която търси да доминира.“ Той каза на присъстващите деца да се оставят на Исус да ги води не само като уважаващ родителите си, но също и като им помагат да открият по-пълно любовта, която дава на живота ни своя най-дълбок смисъл. „В Светото семейство от Назарет Исус беше този, който учи Мария и Йосиф на нещо от величието на Божиата любов.“

Пред стената на плача

още по-пълно светостта на семейството, което в Божия план е базирано на вярност за цял живот между мъж и жена, осветени в брачния съюз и приемащи Божия дар на новия живот“.

„В града на Благовещението нашите мисли естествено се насочват към Мария, „пълна с благодат“... Назарет ни напомня за нуждата да признаем и уважим достойнството,

В края на тази грандиозна литургия на открито папата благослови основните камъни на пет нови института.

СВЕТИЯТ ГРОБ - ПРАЗНИЯТ ГРОБ ГОВОРИ ЗА НАДЕЖДА

В петък, 15 май, папата посети черквата на Светия гроб, където бе посрещнат от шестима представители на трите кустодии - Гръцка православ-

На стр. 12

Свети Дух в мистичния опит на Кармила

В навечерието на Петдесетница избрахме блажена Мариам на Разпънатия Исус (Мариам Бауарди, Палестина) заедно с отец Жак на Исус (Люсиен Бонел, Франция) и сестра Мириам на свети Дух (Джесика Пауър, САЩ) за водачи в набожността към Свети Дух. Следващите редове посвещаваме специално на сестрите кармилитки от манастира „Свети Дух“ в София по случай техния празник.

Блажена Мариам на Разпънатия Исус (1846-1878), мелкитска кармилитка от източен обред, е особено вдъхновение за всички онези, които търсят Истината, присъстваща в Свети Дух. Душа на силни мистични благодати (стигмати, левитация, пророчества, лечителски способности, видения), тя е забележителна със своето смирение, послушание и мило-сърдие. Житетият ѝ път преминава от Палестина през Александрия, Йерусалим, Бейрут, Марсилия, за да стигне до Кармила в По (Франция), който става неин дом и тя го напуска само за да основа два нови кармилски манастира - в Мангалор (Индия) и

във Витлеем. Провъзгласена е за блажена от Йоан-Павел II на 13 ноември 1983 г. Канонизацията ѝ за светица се очаква през тази година.

Наричат я Малката арабка, Ал кидиса - Святата, а нейната кратка молитва „Свети Душе, вдъхнови ме“ обикаля света. Известна е с дълбоката си набожност към Свети Дух Утешител и Дух на Истината. Призовава Църквата към тази набожност: „В търсене на новост светът и религиозните общности често пренебрегват истинската набожност към Свети Дух Утешител. Затова има грешки, разделения, затова няма мир и светлина. Не призоваваме светлината, както трябва, а тя е тази, която прави да познаем истината.“ Чрез мелкитския патриарх Григорий II тя изпраща послание в този дух до папа Пий IX.

За блажена Мариам най-силният знак за присъствието на Свети Дух е смирението. Това е привилегированият път. „На смирената душа Бог прощава всяка грешка.“ „В смиреното сърце Бог може да разгърне цялата си сила на Създател.“ Смирението на душата е предпоставка за идването на Божията благодат.

В мистичния опит на сестра Мириам на Свети Дух това означава душа в мълчание, покой и вслушване. Такава душа

е готова да долови идването на Свети Дух, подобно на лек полъх, „странен като волята на вятъра“, но отварящ пътя за действие на Създателя. Тя го сравнява с божествена мая, способна да повдигне небето на душата със светлина, „оформяйки нови висини и нови дълбини, и - според твоя порив за съгласие - разстила планините с пламък, изпълва долините с Небе.“

Според твоя порив за съгласие... Готовността на душата да приеме действието на Свети Дух е определена като порив за съгласие, т.е. отворено, благодатно поведение на душата, положително отдаване в разположение на действието на Свети Дух. Намираме същото, казано много хубаво от отец Жак на Исус в размишление за Петдесетница 1941 г.: „Нека бъдем отворени да приемем Свети Дух, да желаем Неговото идване. Нека бъдем тихи, за да Го оставим да се настани в нас, за да може цялото ни същество, душата ни, да бъдат пропити с това присъствие на Духа на любов, който ще ни поведе в безкрайния кръг на Живота в Троицата.“

Всъщност молитвата към Свети Дух е призоваване на Бог в неразделното Му единство в Троицата, защото е казано, че „никой не може да нарече Исуса Господ освен чрез Духа Светаго“ (1 Кор. 12, 3). Да си спомним някои от най-известните молитви, с които Църквата призовава Свети Дух: „Ела, Душе свети, изпълни сърцата на твоите верни и разпали в тях огъня на Твоята любов“. В източния обред: „Царю Небесни, Утеши-

телю, Душе на Истината, Който си навсякъде и всичко изпълваш, Съкровище на всички блага и Дарителю на Живота, ела и всели се в нас, очисти ни от всяка сквернота и спаси, Благих, душите ни.“ Също в римския обред, когато епископът призовава изливането на Свети Дух Утешител и Неговите дарове - дух на мъдрост и разум, съвет и сила, знание, благочестие и страх Божи.

В този смисъл ще цитирам и някои от най-хубавите молитвени редове, оставени от блажена Мариам Бауарди: „Свети Душе, ела! Ела моя утеха, моя радост, мой мир, сила и светлина. Ела, влей в мен светлина, за да намеря Извора, където да утоля жаждата си... Не Ти искам друга наука, нито друга мъдрост освен науката да намеря Исус и мъдростта да Го запазя.“ В призива си към Свети Дух блажена Мариам търси Исус, търси извора на Живота, Който е сам Бог. А отец Жак обяснява: „Идването на Свети Дух в нас това е Бог, Който преминава в нас и пребивава в нас. Нека добре си дадем сметка, че Бог е с нас, че небето не е неопределено място: то е в нас. Небето, това сме ние, нашата душа, която носи Бог... Свети Дух! Тайнственото лице, което е връзката на любовта в Бог, което е изцяло любов в Бога. ...Той е безкраен полъх на любов, Той е в нас, живее в нас, почива в нас.“

Той е Учител в молитвата. „Обръщаме ли се към живите уроци на Свети Дух, който единствен е Учител в молитвата? Който по един дискретен начин ни повежда все по-

далеч в близостта на Бог, Който ни покрива все повече. Тайнственото лице на Бог, Коего ни обгръща... Учител в молитвата може да бъде само Той, Духът на любов, Който е безкрайността на любовта в Бог... Свети Дух, Който е осъществил тук, долу, всички творения на любов...“

В най-хубавата и известна молитва на блажена Мариам призоваваме Свети Дух и чрез Него отново Божията любов: „Свети Душе, вдъхнови ме; Любав Божия, погълни ме; по истинния път води ме; Марию, майко моя, погледни ме и заедно с Исус благослови ме; от всяко зло, заблуда и опасност, опази ме.“

А сестра Мириам (Джесика Пауър) говори за молитвата като дело на Свети Дух. Определя молитвата като „красиво време“ и „тайно място“ - време да се отворим и вслушаме и място за среща. Неговото време, „това е дългоочакваният ден на Неговото царство в душите ни посредством благодатта. Той вика към всяка душа зад стените: отвори се за Мен, годеницо моя, сестро моя. И вътре в нас Той вика отново: ела при Мен в това тайно място... О, чуй Го да изказва в теб тази безкрайна любов“. Да живееш с Духа на Бог за нея означава да се вслушваш, в мълчание и душевен покой „да пазиш бдението над тайнството, неземно и тихо“.

Ще завърша с откъс от поема, в която тя ни оставя особено красива картина на душата в молитва: „Бог седи на престол в тъмнината на душата ми. Той е сам Бог, всевишен във величието Си. Аз седя в краката Му, едно дете в тъмнота до Него; радостта ми се познава в погледа Му, тъгата ми се изкушава от мисълта, че е отвърнал лицето Си от мен. Той е облечен в дрехата на Своята милост и аз се държа здраво за нея с пръстите на волята си. Тук е моят вик на вяра, моето най-дълбоко признание, че съм прах... и най-гръмката изповед на моето упование.“

Да даде Бог красотата на това вдъхновение да докосне повече хора и Свети Дух да укрепи молитвата им!

Ирен ЦИБРАНСКА, OCDs
Мирски Кармил, София

5 ИСТИНА
VERITAS
Брой 6 (1427)
юни 2009 г.

По стъпките на свети апостол Павел

От сmp. 3

секта в международна религия. Неговите възгледи за божествения произход на Христос и за опрощаването на греховете чрез вяра остават основни за християнството през следващите векове. Богослови като свети Августин, Тома Аквински, Лутер и Калвин са силно повлияни от писанията на Павел. Въздействието на неговата проповед е толкова силно, че според някои той може да бъде смятан за основоположник на християнската религия, а не Христос. Това виждане, разбира се, е твърде крайно. Но не може да се отрече влиянието му във всеки християнски мислител.

Днес в Тарс, където е роден апостолът на езичниците, съществува черква „Свети Павел“, която е музей. Ние имаме неповторимата възможност да присъстваме на литургия на това така свято за нас място. Отслужена бе от отец Ремо и отец Страхил; ние отправихме молитвите си към светеца за нашите семейства и енории.

След Тарс се отправихме надълго и трудно пътуване до Ефес.

На 7 км от Ефес, на върха на Бюлбюл планина, сред зелената се намира къщата на Дева Мария. От християнската традиция се знае, че след Христовото разпъване апостол Йоан започва да се грижи за Мария и той я скрива от хорските очи в Ефес. Тя живее в къщата до края на живота си. Днес домът на Дева Мария е място за поклон-

ничество не само на християните, но и на мюсюлманите. Откакто е намерена къщата, има много случаи на изцеляване на болни, дошли тук на поклонение. Самата къща представлява еднокуполна постройка, от чийто вход се влиза в малък хол, в дъното на който има удължение - там се намира мястото за молитви със самия олтар. Вдясно е спалнята, а вляво явно е била кухнята. Днес само централната част и стаята вляво от олтара са отворени за посетители.

На изхода на молитвената стая има извор, чиято вода е с лечебни свойства; хората я наричат „водата на Дева Мария“. При посещението на къщата на Дева Мария можете да си налеете светена вода. Папа Павел VI е първият папа, посетил мястото през 1960 г. А през 1980 г. по време на визитата си папа Йоан-Павел II обявява къщата на Дева Мария за светилище. Според корана Дева Мария е майка на Исус пророк и затова на поклонение тук идват и много мюсюлмани.

Благодарим на Бог, че изля благодатта си върху нас и ни даде възможността да се докоснем до тези свети места, толкова важни за християнската вяра.

Цялата група изказваме огромната си благодарност на отец Ремо и на отец Страхил за труда, който положи, за да организират това поклонение.

Силвия ИЛИЕВА,
енория с. Ореш

Правото и задължението да гласуваш

От сmp. 2

на съзнание, че демокрация значи участие на всички, че без участието на всеки от нас няма и не може да има демокрация. Нека не си измиваме ръцете като Пилат Понтийски и да оставяме друг да поеме отговорността. Да не отидем до урните - това е тревожен факт за цялото общество и за всеки негов член поотделно.

С безразличие и отрицание не може да се върви напред. Винаги ще се намерят извинения за бягството ни от отговорност - отиваме на планина, на море, на барбекю. Но при това положение е добре поне пред себе си да признаем, че предпочитаме своето блажено спокойствие и кебапчетата пред поемането на своята отговорност. Е, не че няма да ни излезе през носа...

По Хавиер АРНАЛ
www.periodismocatolico.com

Свети Тихон чудотворец, епископ Аматаунтски

16 юни

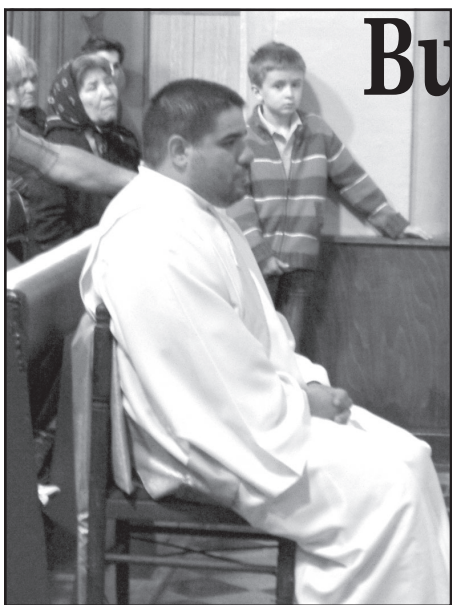
Тихон се родил в кипърския град Аматаун. Той бил възпитан от благочестивите си родители в Христовата вяра и научен на Свещеното писание. Понеже още от младост проявил голямо усърдие към Божията служба, бил ръкоположен за дякон от Аматаунтския епископ Мемнон, а по-късно - след смъртта на Мемнон - единдушно бил избран на негово място. В това време в Кипър имало още езичници, но свети Тихон усърдно проповядвал словото Божие и обвърнал мнозина към истината. Той починал в дълбока старост през V век, прославен от Бог с чудотворна сила. За неговия живот са запазени малко известия вероятно поради това, че тая местност била често опустошавана от войни и пожари. Запазило се следното предание, което се отнася до ранната младост на светителя:

Когато още живеел в родителския дом, ба-

ща му, който бил хлебар, оставял и него да продава хляб. Момчето раздавало на бедните хляб даром. Баща му забелязал това и почнал да го мъмри. Но момчето кротко му отговорило: „Татко, не даром аз раздавам хляб, а го давам на заем Богу. И имам в Неговата книга вярното обещание, че който прави добро на сиромаша, дава заем на Господа, а който дава на Бог, стократно ще получи. Ако не вярваш на това, да отидем в житницата и там ще видиш как Бог връща на своите заемодавци.“

Момчето завело баща си в житницата, която смятали вече за празна. Като отворили вратата, видели, че житницата е пълна с чиста пшеница. Бащата благодарил на Бог и оттогава не забранявал на сина си да раздава даром хляб на сиромасите.

Из „Жития на светите“
Синадално издателство, 1991 г.

От стр. 1

на Христос ще върши всичко - като че ли Христос действа в света чрез него. „Ти ще се свържеш с Него, ще търсиш да се уподобяваш на Христа. Ти пристъпваш към едно свято дело доброволно, с пълно съзнание, с желание да бъдеш в Христа и с Христа живо тайнство тук, на земята.“

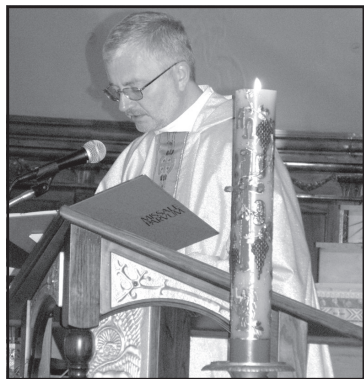
Епископът още подчерта, че със словото си Елко ще дава светлина, която Христос му е дарил. Ще бъде призмата, през която ще се пречупи светлината на Свети Дух за тези хора, които са около него, свещенослужител на Новия и вечен завет. „Достоинството извиква и голяма отговорност, защото ти трябва да възплътиш Христа в себе си, за да могат хората да виждат в теб Христа - изтъкна епископът. - Защото ако ти живееш в Христа и с Христа в смирение и единствено приемайки Христа за твой изкупител и спасител, ти ще спасиш себе си и ще помогнеш на много да осъзнаят своето призвание за вечния живот.“

„Полагам те в сърцето на Майката Божия. Тя е, която ще ти показва пътя и ще те насочи към Христа, своя единороден син; търси винаги нейната помощ. Нека това бъде за слава на Бога и за спасението на човеците, за слава на Бога Вседържителя“, каза в края на проповедта си Софийско-

Виждте какво ни подари Бог

Пловдивският епископ.

Архиепископ Януш Болонек в словото си посочи, че наистина е радостен денят, в който пастирът на Софийско-Пловдивската епархия монс. Георги Йовчев чества своята 59-а годишнина и 33-тата годишнина от ръкополагането като свещеник. „Заедно със Светия отец Бенедикт XVI, с когото сме свързани в общата вяра, братската любов, апостолското служение и постоянната молитва, искаме да изкажем днес нашите пожелания с думите на псалма: „Да ти даде Господ каквото ти сърце желае и всички твои намерения да изпълни.“ Нека Бог ти дари добро здраве и дълъг живот, та заедно с поверения ти Божии народ да изграждаш за Църквата и родината едно настояще, проникнато от евангелските ценности и изпълнено с надежда за по-добро бъдеще“, каза апостоли-

Отец Мариуш Полцин - радостният настоятел на капуцините в България

ческият нунций. Той още подчерта, че е благословена тази година, през която сме свидетели на вече трето свещеническо ръкоположение и припомни, че неотдавна в Беле-не мнозина са участвали в ръкополагането на двама нови пастири за Никополската епархия. Днес катедралата „Свети Лудвиг“ и Софийско-Пловдивската епархия са просветлени от радост, защото в лоното на Католическата църква се ражда нов свещеник. Това е отец Елко Терзийски, духовен син на свети

Франциск от Асизи в семейството на Малките братя капуцини. „Бъди верен на обетите, които си дал на Христос, когато си се натоварил със сладкото иго на свещеническата служба. Опази ненакърнена своята самоличност на човек с посветен живот и братството в лоното на собственото семейство и семейството на ордена. А така също и сакралната връзка с цялата свещеническа общност в България.“ Архиепископ Болонек добави още, че моли Свети Дух да оживотворява неговата францисканска духовност и да укрепва неговата близост с Христос. „Пожелавам ти, скъпи брате, мощта и светлината на Свети Дух да не те напускат никога, а да се усилват с всеки изминал ден и да блестят все по-ярко. Повече от всичко ти пожелавам истинска святост в живота, защото тя е първото и най-действено средство в изпълнението на башчинството и пастирството, с които те е отличил Христос в Своята църква. Нека твоята дейност да отразява красотата на благодатта“, завърши апостолическият нунций.

Отец Артур Покшива, вицепровинциал на отците капуцини на Краковската провинция, изрази голямата си радост, че от българска земя се е родил

нов син на свети Франциск от Асизи. Отец Мариуш Полцин, настоятел на капуцините в България, благодари чрез вицепровинциала на Краковската провинция за възпитанието, за труда, за свещеническата, човешката и духовната формация, която е дала провинцията на Елко Терзийски. Той изказа благодарност също на монс. Йовчев и на архиепископ Болонек.

„Славя Те, Боже, и Ти благодаря за всичко - каза отец Елко. - Благодаря за тайнството

свещенство. Искам да го поставя на централно място в моя живот.“ Той още изказа благодарност на своите родители за живота, възпитанието и грижите. Благодаря и на архиепископ Януш Болонек, и на епископ Георги Йовчев.

След последния благослов вярващите получиха иконичка за спомен от свещеническото ръкоположение на отец Елко.

Жана СТОЕВА

Още един поглед

2009-а се оказа богата на Божия благодат за католиците у нас. Ръкоположението в свещенство на капуцинския монах брат Елко Терзийски е третото за тази година за Католическата църква в родината. Мисля, че няма да бъде пресилено твърдението, че отдавна в нашата Църква не е имало такъв стремеж към звания. Още едно доказателство, че наистина молитвата за звания дава своите плодове.

Католически свещеници от трите епархии в страната ни, много гости от чужбина, както и апостолическият нунций Януш Болонек участваха в това вълнуващо тайнство и се радваха заедно с новия свещеник и неговите най-близки сродници. След тържествената литургия с ръкополагането, което като тайнство тук няма да коментирам, тъй като канонът на противичането му в границите на месата е добре известен на всички, следва да отбележим пожеланията и поздравленията, изказани в края на литургията. Толкова братска любов, тол-

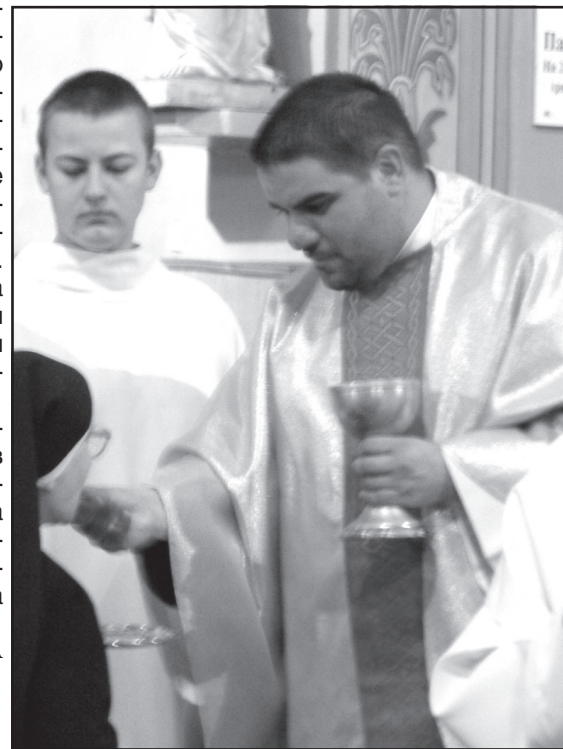
кова доброжелателство и доверие звучаха в думите на всички, които от амвона поздравяваха новия свещеник! Всички слова бяха искрени, естествени, неподправени, дори с цитирани весели епизоди от живота на брат Елко. Точно тази естественост и спонтанност бяха като че ли най-хубавото в големия празник.

Не на последно място трябва да изкажем благодарност и на Негово високопреосвещенство архиепископ Януш Болонек, който - както и при други случаи - успешно превъзмогна трудния за чужденците български език.

Новоръкоположеният свещеник брат Елко Терзийски ни трогна с благодарността си, която започна с библейски псалм и завърши с прокуствени думи към родители, учители, наставници и ръководители.

Оставаме с надежда, че Бог ще продължи да ни дарява с благодати, за да се радваме и на други ръкоположения и обети за в бъдеще.

М. РАЙКОВА

6 ИСТИНА
VERITAS
Брой 6 (1427)
юни 2009 г.

Приношение на съвършената жертва

От стр. 1

Когато говорим на дадена тема, ние общо взето засягаме времето, откогато „ние“ или „аз“ сме били свидетели и участници. Много често забравяме това, което се е случвало преди - било от невежество, било от нежелание да се знае.

Когато днес говорим за Бог, за Христос, за Църква... ние неволно, но и задължително се връщаме назад във времето. Това е закон в историята - да откриеш възможно най-стария източник и доказателство, за да защитиш или отхвърлиш някоя теза.

Затова нека си припомним няколко момента в историята на Стария завет, които се преплитат, търпят еволюция и ни доближават до пълнотата на една тайна. Тази тайна е Синът Божии - Исус Христос.

Пътят, по който ще се помъчим да разбулим тази тайна, е жертвоприношението.

Първото жертвоприношение, което ни се открива в Свещеното писание, е това на Кайн и Авел (Бт. 4, 3-5). Даровете са от плода на земята и животинския свят. Определено място за жертвоприношението няма; то се принася там, където Бог явява Своето действие, а то е навсякъде. Отначало няма дори и свещенослужител: заколението се е извършвало от главата на семейството или племето, а при монархиите - от царете. Например Мелхиседек е цар на Салим (Иерусалим), следователно е и свещеник. Той предава на Авраам своето благословение, като в замаяна получава десетък от всичко (Бт. 14, 18-20). Цялото това действие

се извършва пред лицето на Бога Всевишния.

По-нататък Авраам ще бъде приканен да даде своя син Исаак като всесъжение (евр. олах), т.е. жертва, която се изгаря напълно (Бт. 22, 1-12). Вярата трябва да се очисти и укрепне чрез изпитание. Ето че Бог го изпитва, искайки за жертва този, в когото се намира обещанията, единствения син. Трябва да се има предвид, че в ханаанския култ поднасянето на дете в жертва е било обичай.

Освен множеството и различни видове жертвени приноси, за които се говори в Стария завет, има и една друга жертва, която е обща и е участие в свещена трапеза (зебях шеламим), при която вярващите ядат и пият „пред Господа, Своя Бог“ (Втор. 12, 18; 14, 26). Освен че е обща за всяко се-

мейство, тя е обща и за „цялото общество на синовете на Израил“, а продължителността ѝ във времето е „довеки“ (Изх. 12, 1-24). Става дума за пасхалната жертва като възпоменание за освобождението на Божия народ от Египет.

Нека обаче да се върнем и да проследим същите тези жертви от една друга страна - какви качества притежават те? Авел принася жертва, но от „първородните на стадото“ (Бт. 4, 4).

Макар от Агар вече да имаше син - Измаил, Авраам очакваше син, чрез когото - по Божие обещание - щеше да стане „баща на много народи“ (Бт. 17, 5). По Божия повеля - за да изпита вярата му, Авраам трябваше да принесе този си „едничък“ син (Бт. 22, 2). За

Изразявам своята радост от приветствието на отец Елко. Впечатли ме неговото слово и по-специално думите: „Приемам този сан, за да върша делата на Бог, като моите мисли бъдат тези на Бог; моите нозе ще ходят там, където ме прати Бог; моите думи ще бъдат евангелските.“ Приех това откровение на отец Елко като пример за абсолютно упование в Бог и за пълно приемане на Божията воля в едно свещеническо служение.

На добър час! И ще го подкрепям в това негово обещание с молитва!

Росица МАРИНОВА

На стр. 7

29 юни - Свети Петър и Павел Празник на Светия престол

**Към католическата младеж в България
И към всички, които желаят да се присъединят
Девет месеца молитва за младежите
в България и в целия свят**

Да бъдем светлината на света...

**ОСМА ГОДИНА
ОТ АПРИЛ ДО ДЕКЕМВРИ
Юли 2009 г.**

Да се молим за младежите, които имат нужда от помощ и разумна морална подкрепа по отношение на чистата, истинската и взаимната любов

За да започнем размисъл върху тази тема, трябва да дадем определение за любовта... И когато започнем да го търсим, спираме дотам - защото любовта е... Тя е олицетворение на Бог във всичко - в цветята, в отношенията между хората, в искреността. През погледа на Бог всичко е любов.

В днешното материализирано общество любовта е приела един възвишен образ, който често остава неразбран. Свикнали сме да виждаме любовта по един обикновен начин. Тя идва сякаш естествено, по определен от обществото модел, и се развива по този модел, но в действителност няма любов, която да си прилича с някоя друга. Всяка носи своята история и своя заряд. И това е причината всяка любов да се нуждае от подкрепа. Никога не знаеш какво те очаква, отваряйки тази врата; никога не е същото...

Онази истинска, чиста и взаимна любов идва в много варианти в живота ни. От усмивката до малките жестове и жертвички. Поради деморализирания свят, в който живеем, често попадаме на измамната любов. Но идва и моментът, в който Бог ни среща с истинската - като награда, че не сме спирали да я търсим. В този момент може да се намеси дяволът, за да ни изкушава чрез нашите близки, приятели, чрез обществото, което не приема нашата взаимна и истинска любов. Това е времето, в което трябва да подкрепим младите с техните страхове, за да поемат риска и да отстояват красивия дар на Бог. В това отношение родителската помощ е много важна.

Да поемем дъх, да го усетим с цялото си тяло и да го запомним, защото най-красивите мигове в живота ни са тези, които спират дъха ни. Да бъдем отворени за любовта и да подкрепяме младите около нас в техния нелек път към нея!

Господи, Исусе Христе, подкрепи всички млади в техните отношения с околните, а най-вече по пътя на чистата, истинската и взаимната любов!

Нека Твоят глас винаги ги води по цъфналите пътеки, по долините от чистота и благодат. Намери за тези млади, които се борят за любовта си, честни и достойни хора, които да ги подкрепят по пътя им. Молим Те и за техните семейства - да бъдат стълб на надеждата и доверието между младите. Нека Твоята преблагословена десница ги пази от злини и нападки. Отче небесни, имай милост към тях!

В светлината на четвърта светла тайна - Преображението на Исус

Отче наш...

Радвай се...

Слава на...

Блажени Евгений, Камен, Павел и Йосафат, мъченици за вярата - бъдете светлина за нас!

Свети Йоане, Предтеча Господен, моли се за нас!

Младежко молитвено движение NIKA

...И СОЛТА НА ЗЕМЯТА

Послания на апостол Павел

Първо към солуняни

Първите две послания на апостол Павел са отправени към жителите на Солун, на Егейско море, един от главните търговски центрове на Римската империя. По време на своето второ апостолско пътешествие - през лятото на 50 г., след изгнаничеството във Филипи (2, 2), апостолът успява да положи в него здрави основи на християнската община (Деян. 17, 1-10). Неговата проповед била посрещната със съчувствие от привържениците на елинската монотеистична секта, но предизвикала съпротивлението на юдеите. Вследствие на тяхната враждебност той бил принуден да напусне града, като бил лишен от възможност скоро да се върне там. Павел се отправя към Верея, а оттам отива в Атина и Коринт, където очевидно е написал първото послание към солуняните през зимата на 50-51 г. От Атина той изпраща в Солун Тимотей, за да организира нова църковна община (Деян. 17, 15; 1 Сол. 3, 1-5). Когато се връща в Гърция, Тимотей намира апостола в Коринт, разказва му за верността на солуняни към неговите завети, за тяхната жива вяра и щедрост (Сол. 3, 6; 4, 9), съобщава му и за случаи на нарушения на заповедите на Христос (4, 3-6.11; 5, 14). Тогава (3, 6; Деян. 18, 15) Павел счита за нужно да се обърне към солуняни с увещателни бащински послания, въздигайки благодарност към Бог за вярата и верността на своите пасоми и в същото време укрепвайки колебливите, вразумявайки отбилите се от пътя, успокоявайки загрижените за участието на умрелите им близки (4, 13-18).

Централна тема на посланието е Възкресението на Христос и Неговото градивно пришествие в слава - Той донася спасение на вярващите в него, живи и мъртви. Пришествието (на гр. парусия), изображено в традиционните черти на юдейската апокалиптика, е аналогично на евангелското повествование особено на Матей, един от тримата синоптични евангелисти - заедно с

Марко и Лука, които излагат почти по един и същ начин живота на Христос. Павел потвърждава, че Денят Господен ще настъпи внезапно и призовава бодърстване в очакването му.

Второ към солуняни

Това послание по всяка вероятност е било написано в Коринт няколко месеца след първото. В него благодарението към Бог „за търпението в гоненията“ и верността на солуняни се редуват с различни практически наставления - в частност с необходимостта да се трудят (3:8-12). Става ясно, че някой брат в очакване на близкия край на света се увеличат в пресмятането на деня Господен, захвърляйки работата и всявайки смут между вярващите. Посланието е насочено именно срещу тези тенденции. Апостолът пояснява, че съдът Божи ще настъпи след явяването на Антихриста - беззаконник, който ще действа със сатанинска сила. В очакване на пришествието християните не трябва да променят обичайния си начин на живот, а да се трудят, спазвайки благочестие и вяра. Истинността на двете послания към солуняни е засвидетелствана с напомняне за тях у свети Ириней, Климент Александрийски, Тертулиан, а също така и в списъка на новозаветните книги, направен в Рим през II век.

**Из „Библия с приложение“, 1983 г., Брюксел
Превод Ани ГЕОРГИЕВА**

26 юни

Свети Вигилий - противник на езическите идоли

Свети Вигилий е съвременник и съратник на свети Амброзий от Милано. За него има оскъдни сведения. Знае се, че е римлянин, завършил добро за времето си образование в Атина. Ръкоположен е за епископ на Тренто в 385 г. Получава ценни съвети и напътствия относно епископското ръководство от свети Амброзий. Вигилий проявява горещо усърдие в

На стр. 11

**7 ИСТИНА
VERITAS**

**Брой 6 (1427)
юни 2009 г.**

Приношение на съвършената жертва

От стр. 6

то ядоха Пасхата.

На фона на тези няколко жертвоприношения ние виждаме едно растение в стойността на жертвата. Между това, което раждаше земята, т.е. жертвата на Каин, и това, което принася Авел - животното, Бог прие по-съвършеното, животното, което е по-близко до същността на човека. Но Бог пожела една още по-съвършена жертва - Исак, но и тя не бе достатъчна, за да „удовлетвори“ Божията милост. Не само отделната личност, но и цялата еврейска общност бе призвана да участва в жертвоприношението. Затова то стана обредно жертвоприношение, извършвано веднъж в годината.

Всъщност на целия този фон се явява жертвата на Христос, Който на Тайната ве-

черя изпревари предвкушането от жертвата, която Сам той щеше да принесе на Кръста, проливайки кръвта Си като невинен агнец. Който нямаше петно. Обстановката на прощалната пасхална вечеря предназначено и определено установява връзката между смъртта на Христос и принасянето в жертва на пасхалния Агнец. Тази жертва носи прошка за греховете на много хора, освещава окончателния съюз с Бог, възникването на новия народ и увереността в изкуплението. Той носеше в Себе си всичко. Той беше Първородният и Единственият, Синът и Агнецът, Вечният и Съвършеният, Обещаният и Всесъжението, Първосвещеникът и Пасхата.

Така, държейки сметка за това, което Бог прави и как ни го открива, ние по обратния

път на вярата и историята откриваме в Христос тази пълнота, която не можем да открием в никоя друга твар, идея или учение.

Днес ние живеем от Него чрез това, което ни е оставил да правим за Негов спомен (срв. Лк. 22, 19). В Евхаристията - най-великото жертвоприношение - намираме всички онези елементи, от които имаме нужда, за да пребъдем в Бог. Тя е малкият квас, който заквасва цялото тесто, за да се изпълним с новия квас, който е Христос. Словесното изражение е старо, но съдържанието - ново.

Евхаристичното Тяло и Кръв Христови са не само символично възпоменание на преминало събитие, но пълна реалност на есхатологичния свят, в който живее Христос. Като център на целия свещенотай-

нствен ред Евхаристията дава на вярващия физически контакт с Христос в цялата Му нова, възкръснала и „духовна“ същност (Ин. 6, 63). Чрез присъствието Си на престола (олтара) Христос, умрял и възкръснал, реално присъства, готов винаги за жертва. Затова светата литургия се явява като жертва, възвишена и идентична с историческата жертва на Кръста чрез любовта на Христос. Чрез нея Църквата от цял свят съединява навсякъде и до края на времената хвалението и приношението на хората с това на хвалението и приношението на Съвършената жертва. Евхаристията единствена има стойност пред Бог, като придава стойност на човешкото приношение.

Отец Благовест ВАНГЕЛОВ

Епископ Михаил Петков

Из историята на Католическата апостолическа екзархия

Реформата от 1883 г. разделя Източнокатолическата църква на две епархии. За апостолически наместник в Одринския диоцез е назначен и ръкоположен епископ Хевронский - Михаил Петков, със седалище в град Одрин (7 април 1883 г.); той отговаря също и за вярващите в пределите на Княжество България.

В Македония за духовен глава на униатите е избран епископ Лазар Младенов. Новоназначените епископи са първите владици от източен обред с възпитание, добито в утвърждаващата се у нас католическа традиция, и с образование, получено в католически висши богословски училища. Тяхната убеденост във вярата, образованост и енергия е от основно значение за устоите на Източнокатолическата църква в изпитанията през последвалите десетилетия.

Епископ Михаил Петков е роден на 24 октомври 1850 г. в град Одрин. Първа пречка пред новоизбрания млад духовен глава е трудността да придобие султански берат. Това разрешение той получава едва през 1891 г. През 1903 г. епархията на епископ Михаил Петков наброява 4600 вярващи с 20 свещеници (без към тях да се броят шестима успенци и петима възкресенци, при-

ели източен обред), 12 черкви, осем параклиси, 11 училища с 670 деца (без училищата на сестрите).

Като разделно време в новата българска история войните са повратен момент и за Църквата на съединените с Рим българи. Началото им, а най-вече техният злощастен завършек променят изцяло нейното битие, както и битието на съставляващата я общност.

Началото на Балканската война - както навсякъде из Българско - и сред източните католици в Тракия е свързано с добри надежди за свобода и присъединяване към отечеството. За съжаление надеждите са твърде кратки и измамни; споменът за тях остава горчив и безутешен, усилян от преживяването всеобщо разорение на българите извън пределите на държавата.

В Апостолическия викариат в Тракия турците разрушават 11 села; 3380 униати остават без покрив. Повече от 10 000 източни католици от разпадащата се империя търсят спасение чрез изселване от родните места. Бягството на българите от Източна Тракия е всеобщо. Независимо от конфесионалните различия то обхваща цялото население, изтеглящо се ужасено пред новата окупация на областта от турските во-

енноадминистративни власти. При повсеместното обезбългаряване на Източна Тракия за България заминава и одринският апостолически викарий на българите католици епископ Михаил Петков, следващ своето стадо. Установява се най-напред в София, а след избухването на Първата световна война (1914 г.) - в Пловдив, в очакване на благоприятно развитие на събитията.

Разпръскването на българите католици от източен обред от едно и също село, от едни и същи краища по различни български земи се превръща в голяма опасност за Църквата след войните през 1912-1913 г. Опасността нараства и поради готовността на бежанците да приемат подобно разделение с надеждата, че ще се завърнат по родните места, която се засилва особено след започването на Първата световна война. Това положение се превръща в основна грижа на епископ Михаил Петков и неговите помощници - безбройни молби и нескончаеми ходатайства в името на запазването на общността на вярващите, пречки от страна на администрацията по отношение на бежанските въпроси, създаване на нови енории, строителство на нови черкви, организиране на нови училища. Възникват затруднения и по отношение на статута

на Източнокатолическата църква и на нейните йерарси в България.

Статутът на османски поданик на епископа се превръща във формална причина юридическото му положение в България да остане дълго неуредено. Въпреки многократните му настоявания пред Министерството на външните работи и изповеданията българските власти не дават съгласието си епископът да бъде признат за пастир на католиците от източен обред в държавните предели.

Същевременно епископ Петков поема грижата за бежанците и свещениците от Солунската епархия, която се изправя пред същото критично положение, в което от 1913 г. е Одринската епархия. Така под ведомството му минават още 11 енории с повече от 3600 вярващи и с 13 свещеници. Източнокатолическото свещеничество пристига в България в положение не по-различно от това на своите пасоми: „...с една шапка на главата и с една сутана на гърба...“ Крайната бедност е присъща за всички преселили се. Архимандрит Кондов, помощник на епископ Михаил Петков, пише в писмо до Рим: „Нашата мисия, след като на турска територия загуби всичко онова, което притежаваше: черкви, училища, днес е изправена пред толкова големи трудности, прави усилия да се закрепят на българска територия, където почвата и условията са съвършено различни от тези отпреди...“

През 1914 г. с помощта на епископ Михаил Петков в София е организирана енория на източните католици. Но поради несигурното и неуредено положение на бежанците в столицата те не получават възможност да строят католически храм от източен обред и се черкуват в католическата черква от западен обред „Свети Йосиф“.

На 17 февруари 1915 г. епископът напуска София и се настанява при отците успенци в Пловдив, където дочаква края на войната. Там преживява и други разочарования. Редом с всички католически свещеници, които според месторождението си произхождат от страните на вражеската за България през Първата световна война Антанта, в Ямбол е въдворен неговият викарий отец Павел Христов (французин - успенец, приел източния обред и българско име). През 1920 г., вече болен и с все още неуреден статут в България, Михаил Петков поема към старото си седалище - обезбългарения Одрин. На 71-годишна възраст, след като управлява епархията в Одрин и София 38 години, епископът умира на 27 май 1921 г. Погребан е в гробището на отците успенци.

Войните между 1912 и 1918 г. изцяло променят позициите и структурите на Католическата църква в Турция. За Католическата църква от източен обред на българите тези събития стават разделни в нейната история.

„Ника“

Едно от произведенията на Мартин Лутер е обширният му коментар върху посланието до галатяни на апостол Павел. На ясен и достъпен език августинският монах подробно разгръща мисълта си върху всеки стих от шестте глави на посланието.

Както е известно, апостол Павел е проповядвал на езичниците. При галатяните той проповядва, след като се разделя с Варнава, някъде около 50 г. Няколко години по-късно, когато Павел е в Ефес, църквата на галатяните е обхваната от езически учения - смесица от юдейство, езичество и християнство. Апостолът написва посланието с цел да възстанови чистата христова вяра и да предпази галатийската християнска общност от разпадане. Смята се, че е писано между 50 и 53 г. То остава актуално и до днес.

Въпросите за благодатта и оправданието пронизват цялото послание и затова когато четем коментара на Лутер, оставаме с впечатление, че той многократно повтаря една и съща мисъл, изказана по различни начини.

За да погледнем обективно и да разберем правилно мисълта на немския реформатор, е необходимо да се абстрахираме от отрицателното отношение на Католическата църква към протестантството, което между впрочем вече е преодоляно по-не официално в богословските кръгове. Различия, разбира се, съществуват, но историята доказва, че навремето критиките, отправени към Църквата от Мартин Лутер, не са имали за цел отделяне от католицизма и

Благодат и оправдание според Мартин Лутер и католицизма в посланието на апостол Павел до галатяни

създаване на нова конфесия, а само отстраняване на недъзите и слабостите вътре в Църквата.

Едно от важните различия между протестантството и католицизма е тълкуването на въпроса за първородния грях. Реформаторите приемат тезата, че човечеството е осъдено завинаги, загубено и покварено вследствие на първородния грях - значи всяко човешко дело е грешно. С други думи каквото и да направи човек, той си остава грешник. Този възглед е особено силен при Калвин и смекчен при Лутер. Както учителите и светците на Църквата от епохата на ранното християнство, така и реформаторите се обосновават с Ис. 6, 1-7, за да докажат, че колкото повече напредваме в духовния живот и се приближаваме към Бог, толкова по-силно ще осъзнаваме омърсената си от първородния грях природа. Тези твърдения пък обясняват защо в новото време (за чието начало се счита Реформацията) все още господства средновековният възглед, че Бог е строг и страшен в гнева Си съдник и господар - за разлика от господстващото днес мнение за Бог като благ баща и приятел на хората. Така че Лутер иска да докаже на читателите на коментара, че вътрешно оставаме грешници, но външно сме оправдани от Бог, ако вярваме в Христос.

Най-съществените мисли на немския реформатор са изказа-

ни при коментара на втора глава на посланието. По-нататък те се повтарят в по-висока или пониска степен, с привеждане на различни примери от живота. Тъкмо затова настоящата статия се опира главно на коментара на втора глава.

Лутер пише, че за оправданието ни от първостепенно значение е вярата ни в Христос, а делата по закона са второстепенно изискване. Законът ни държи в оковите си до времето на голготската жертва на Божия син, а Неговата саможертва ни изкупва завинаги и ставаме неподвластни на закона. Лутер не е против закона, както не е и авторът на посланието; самият апостол Павел не отрича закона, защото той (законът) действа като възпитател до времето на изкупителната Христова жертва. Оттам нататък вярата, дарена ни от Бог, остава най-важното условие за спасението ни.

По-нататък Лутер задава риторичния въпрос дали невярващите, извършвайки добри дела - защото са добри по сърце, ще бъдат оправдани и спасени и си отговаря, че без вяра това е невъзможно.

Критиката следва веднага

Литература:

Лутер, М. Коментар върху Послание на галатяните - София, 2002 г. Библия - изд. София, 1925 г. Католическа църква - 2002 г. О'Колинс, Фаруджа, М. Католицизмът - София, 2006 г. Die Bibel - Herder 1991.

след тези мисли и се повтаря многократно, но вече по-смекчено. Сякаш за да я омекоти, немският реформатор признава в следващите си изречения, че за папистите е важна и вярата. Читателят остава с впечатление за известно колебание по този въпрос у автора на коментара. Прави впечатление и фактът, че Лутер не употребява в труда си думата „католици“ за разлика от реформаторите, а „паписти“, което говори, че той обобщава по този начин хората, привърженици на папата. Както историята показва, в ранните години на Реформацията Църквата не се разделя веднага - някои клирици и учени приемат само отчасти реформаторските възгледи, без да напускат лоното на Католическата църква.

Все в тази връзка Лутер критикува и папата за неговото право и задължение да налага възгледите си (както е подчертано в коментара), особено по отношение на спазване на делата на закона. За потвърждение на критиката си немският реформатор цитира Мт. 19, 17, където се казва: „Ако искаш да влезеш в живота, пази заповедите.“ Разбира се, този стих може да има многост-

ранно тълкуване - например за спазване на 10-те божии заповеди и т. н.

Още Тридентинският събор дава обяснения относно въпросите, коментирани по-горе. Според постановлението, издадено на събора, става ясно следното: Божията благодат, която получаваме в кръщението, преобразява грешниците чрез силата на Свети Дух. Очистването е и вътрешно, като доброволно се приемат божии дарове вяра и благодат. Така оправданието е чрез кръщението. С това се оборва възгледът на реформаторите за завинаги осъдено човечество, омърсено от греха. Църквата потвърждава становището си и с новия катехизис (виж ККЦ, §§ 35, 1999, 2023 и сл.).

Оправданите, водени от най-важната новозаветна Христова заповед за любовта, трябва да спазват заповедите на Декалога (10-те Божии заповеди), но да ги спазват не по принуда, а от сърце, защото вярата им дава сила и спазвайки ги, могат да се наядат на вечен живот (ККЦ, гл. III - Нравствен закон).

Оправдаващата Христова благодат не ни оставя постоянно под робството на греха. Изкупени от Спасителя, не се налага да грешим във всички свои дела (ККЦ, §§ 388, 957 и сл.).

Едно от най-съществените различия между Католическата и Реформаторската църква е по въпроса за главенството на Римския първосвещеник. Сам Христос казва: „Ти си Петър и на тоя камък ще съградя църквата Си“ (Мт. 16, 18), от което личи, че сам Христос определя за Свои наместници на земята последователите на апостол Петър - дългата редица в продължение на 2000 години от римски първосвещеници (ККЦ, §§ 880, 881 882 и сл.).

М. РАЙКОВА

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1427)
юни 2009 г.

Когато Божията благословия слиза на земята...

Когато Божията благословия слиза на земята, се сбъдват нашите земни мечти и намерения. Смаляват се разстоянията между градове и държави, а в дъждовен ден се усмихва слънцето.

В такъв ден - на 26 април т. г., се усмихна слънце за енорияшите от католическата черква във Велико Търново. В този ден те тържествено посрещнаха своя нов енорийски свещеник отец Страхил Веселинов Каваленов, който на 18 април беше ръкоположен за свещеник в светилището на блажения Евгений Босилков в Белене и назначен на този пост от епископ Петко Христов.

Малкото на брой вярващи в града от много години нямаша свой постоянен пастир и енорияшите с благодарност посрещаха служението на пътуващите свещеници. Затова сега с ликуващи сърца те очакваха отец Страхил. Той пристигна, придружен от отец Ремо Гамбакорта и много католици от село Малчика, Габрово, Свищов, Русе, Ореш и даже от Румъния (Банат).

Великотърновци го посрещнаха с песен, а пред олтара с приветствено слово го очакваше една от по-възрастните енорияшки, която от четвърт век посещава тази черква. Чакаха го и двама министранти: малката Габриела - с голям букет червени рози, и абитуриентът Богуслав - със стенен часовник, дар от енорияшите. Този часовник отсега нататък ще отмерва новото време на отец Страхил - време на неговото свещенослужение и евангелизация в този град.

Приветственото слово гласи:

„Драги отче Страхиле, Сърдечно те приветстваме в нашата великотърновска католическа общност, в нашата малка черква. Нека заедно да водим евангелизацията, защото свети Павел в своето първо послание към коринтяни казва: „Горко ми, ако не благовестувам.“ На 18 април по време на тържествената церемония по ръкополагането ти за свещеник Божествен лъч озари твоето лице. Дай и на нас от този лъч - заедно да градим Божия храм. Бъди наш Добър пастир и ни води към райските врати!“

Тези пожелания зазвучаха в унисон с проповедта на отец Страхил, който в своята първа литургия в този храм се обърна към гости и енорияши и с жар говори за повелата на

възкръсналия Христос за евангелизацията на човешкия род, за напътствията на свети Павел и за истините, произхождащи от Божията любов.

На отец Страхил пожелаваме в неговия свещенически път Христовата закрила! „Не вие Мене избрахте, но Аз вас избрах и ви поставих да идете и да принасяте плод, и плодът ви да пребъдва“ (Йоан 15, 16). С тези думи отец Страхил започна своето слово по време на литургията в Белене. Нека този девиз му носи всеки ден Божията благодат, а плодът на неговата дейност да пребъдва от век на век.

От вярващите

Защо станах католик

Есе, в което авторът Джилбърт Кийт Честъртън разказва за обръщането си в католицизма

Въпреки че съм католик само от няколко години, знам вече, че въпросът „защо съм католик“ е доста по-различен от въпроса „защо станах католик“. Толкова неща допринесоха за обръщането ми, а и толкова неща се появиха след това... За всичко това човек си дава сметка едва след като нещата са го тласнали към обръщането.

А и причините са толкова многобройни и различни, че в края първият и най-важен мотив може да ни се струва почти незначителен и второстепен.

Утвърждаването във вярата - значи нейното укрепване и затвърждаване - може да дойде и след обръщането, погледнато както в духовен, така и в ритуален план. Обръщанят рядко помни след време точно последователността, по която са се трупали основанията за неговия акт. Понеже доста бързо тези безброй нещица се претопяват - поне за него - в една-единствена причина.

Между хората съществува един любопитен вид агностици, жадни изследователи на изкуството, които изучават особено внимателно всичко старо в една катедрала, както и всичко ново. Католиците, обратното, отдават по-голямо значение на факта дали катедралата е била реконструирана, за да продължава да изпълнява мисията си, т.е. да бъде храм.

Катедрала... На такова нещо прилича цялата конструкция на моята вяра - моята вяра, която е прекалено голяма, за да й правя детайлно описание, и която изисква сериозно усилие, за да определя възрастта на отделните й каменни блокове.

Въпреки всичко съм сигу-

На стр. 10

9

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1427)
юни 2009 г.

1 юни

Свети Юстин - философ и мъченик

Думата „апологети“ се отнася за онези първи християнски автори, които са се стремили да бранят новата религия от тежките обвинения на езичниците и евреите и да защитават християнското учение с думи, подходящи за онези култури. Така в апологетите се открива едно двойно значение: чисто апологетско, т.е. защитаващо зараждащото се християнство (от гр. „апология“ - защита), и предлагащо - мисионерско, т.е. излагащо съдържанието на вярата с думи и категории, разбираеми за мисълта в онова време.

Свети Юстин (паметта му се почита на 1 юни - б.р.) е роден около 100 г. в древния град Сихем (дн. Наблус), Самария, в Светата земя. Дълго време е търсил истината из различните школи на гръцката философска традиция. Най-накрая, както сам той разказва в първите глави на „Диалог с Трифон“ (една тайнствена личност - старец, срещнат на брега на морето), Трифон най-напред го изправя на ръба на криза, показвайки невъзможността човек да задоволи със собствени сили стремежа си към божественото. После му показва в древните пророци лица, към които да се обърне, за да намери пътя към Бог и „истинската философия“. На раздяла старецът го насърчава към молитва, чрез която да му се отворят вратите на светлината.

В края на дългото философско лутане в търсене на

истината той се приобщава към християнската вяра. В Рим основава школа, в която безвъзмездно подготвя учениците в новата религия, видяна като нова философия. В нея намира истината и следователно изкуството да се живее истински. По тази причина той е предаден и е обезглавен около 165 г. - по времето на Марк Аврелий, император философ, към когото Юстин дори отправя една апология.

От неговите трудове са останали две апологии и „Диалог с Трифон“.

Чрез тях светецът показва най-вече Божествения план за сътворението и спасението, който се осъществява в Исус Христос, Логоса, т.е. Вечното слово, Вечния разум, Творителния разум. Всеки човек, доколкото е разумна личност, е съучастник на Словото и носи в себе си „семе“ и може да се докосне до оскъдните лъчи на истината. Така Словото, което в Стария закон се е открило на евреите като пророчески образ, в гръцката философия частично се е открило като „семе на истината“. Свети Юстин заключава, че след като християнството е историческо и лично изразяване на Словото в неговата цялост, то „всичко добро, което е изразено от когото и да е, принадлежи на нас, християните“ (2 Апол. 13, 4).

По този начин мъченикът,

макар и да посочва противоречията на гръцката философия, много решително насочва всяка философска истина към Словото, мотивиран от рационална гледна точка за „претенцията“ за истинност и универсалност на християнската религия. Ако Старият завет се насочва към Христос както образът се насочва към реалността, то

и самата гръцка философия също се стреми към Христос и Евангелието както частта се стреми да се съедини с цялото. Сам той казва, че тези две реалности - Старият завет и гръцката философия - са като два пътя, които водят към Христос, Словото.

Гръцката философия не може да се противопостави на евангелската истина, а християните могат да черпят от нея като от едно истинско добро. Ето защо моят почитан предшественик папа Йоан-Павел II определи свети Юстин като „пионер, който се опитва да установи положителна връзка с философското мислене, макар и под знака на предпазливото саморазличаване“, защото свети Юстин, въпреки че съхранява високото си мнение за гръцката философия, страстно и ясно заявява, че е открил в християнството „единствената сигурна и ползотворна философия“ (Fides et Ratio, 38).

Като цяло образът и писани-

ята на свети Юстин бележат решителния избор на древната Църква по-скоро към философията и към разума, отколкото към религията на езичниците.

Отричайки езическата религия, първите християни отхвърлят смело всеки компромис. Смятат я за идолопоклонничество, готови са да платят цената да бъдат обвинени в светотатство или в атеизъм. Особено в своята първа апология свети Юстин отправя непримирима критика към езическата религия с нейните митове, видени от него като дяволски „пренасочвания“ по пътя на истината.

Философията представлява това привилегировано пространство на среща между езичество, действо и християнство, където езическата религия със своите фалшиви митове търпи критика. Свети Мелитон от Сарда (+195), друг апологет и съвременник на свети Юстин, по категоричен начин определя новата религия с думите „нашата философия...“ (ар. Hist. Eccl. 4, 26, 7).

Езическата религия всъщност не напада пътищата на Логоса, но упорства в тези на мита, макар че гръцката философия приема последните като лишени от сигурността на истината. Ето защо залезът на езическата религия бе неминуем. Той настъпваше като логично последствие от отделянето на религията от истината за същността, редуцирана

до един изкуствен сбор от церемонии, условности и обичаи.

Свети Юстин, а с него и другите апологети са единодушни в ясната позиция на християнската вяра относно Бога на философите, срещу фалшивите богове на езическата религия.

Това е един избор за истината на същността срещу мита на обичаите. Няколко десетилетия след свети Юстин Тертулиан определя същата християнска позиция с неизменната формула: „Dominus noster Christus veritatem se, non consuetudinem, cognominavit“ - „Нашият Господ Христос се определи, че е истина, а не обичай“ (De virgin. vel. 1, 1). Относно определенето „обичай“, използвано от Тертулиан за езическото, в съвременния език то може да бъде преведено с изразите „културна мода“, „съвременна мода“.

В нашия съвременен свят, белязан от релативизма към стойностите и религията, както и в междурелигиозния диалог това е един урок, който не трябва да бъде забравян. С тази цел предлагам последните думи на тайнствения старец, когото философът Юстин срещнал на брега на морето: „Моли се преди всичко да ти се отворят вратите на светлината, защото никой не може да види или да разбере, ако Бог и Неговият Христос не му разрешат да я види.“

Папа БЕНЕДИКТ XVI

По повод седмата годишнина от посещението на папа Йоан-Павел II в България на 23 април се проведе среща в манастира „Св. Максимилиан Колбе“ на отците францисканци конвентуалци в гр. Раковски. Срещата, преминала под мотото „Ще вървя в твоята светлина“, започна с литургия, председателствана от отец Евгени Ружански. С отец Евгени съслужиха отец Димитър Димитров, отец Максимилиан Балабански, отец Ярослав Жемински, отец Даниел Жилие. Проповедник по време на службата бе отец Димитър. Отправена бе и молитва за провъзгласяването на папа Йоан-Павел II за блажен и за светец. Сред присъстващите на срещата бе и кметът на община Раковски г-н Иван Антонов, г-жа Мария Бурова - зам. кмет на община Раковски, г-н Войцех Галонзка - консул в посолството на Република Полша в София.

Изложбата, която бе открита в чест на посещението на Йоан-Павел II в страната ни, съдържаеше фотографии, предмети, свързани с посещението, и детски рисунки. Срещата продължи с беседа с участието на апостолическия нунций архиепископ Януш Болонек и на отец Мариуш Полцин - настоятел на капуцините в България. Архиепископ Болонек сподели няколко спомени за срещи със Светия отец Йоан-Павел II. Изложението си архиепископ Болонек започна от времето като първокурсник по класическа филология в Католическия университет в Люблин - Полша, през 1962 г. Тогава епископ Войтила изнася лекции във философския факултет. „Живо си спомням срещата в университетската черква, в която епископ Карол имаше проповед по време на неделната литургия. Той говори прекрасно, спокойно“. Спомените на

Споменът е жив

монс. Болонек продължиха с времето на следването му в Рим на догматично богословие. Първата му среща с папа Йоан-Павел II става в градините на Ватикан при кулата на свети Йоан, когато папата се завръща от първото си апостолическо пътуване в Полша. През десетте години на работа в Държавния секретариат монс. Болонек има множество срещи със Светия отец. „Не мога да опиша с думи преживяването, което изпитах по време на епископското хиротонисване от Йоан-Павел II преди близо двадесет години в базиликата „Свети Петър“ във Ватикан. Когато помазваше главата ми със светото миро, почувствах като че сложи на челото ми венец от огнени лъчи“, каза още той. Като апостолически нунций в Западна Африка, Румъния, Уругвай монс. Болонек има множество лични аудиенции с Йоан-Павел II.

Отец Мариуш предаде на присъстващите сърдечния поздрав на Негово високопреосвещенство епископ Георги Йовчев и неговата благодарност към хората, дошли да си спомнят за красивите моменти от преди седем години. Предмет на размишлението на отец Мариуш бе това - как да прочетем отново посланието, което отправи Светият отец към католиците в България и към целия български народ по време на посещението си през май 2002 г. Отец Мариуш бе разделил своята лекция на три основни теми - призив за евангелизация - като задача, която изниква от факта, че сме кръстени. Втората тема бе папското обръщение към младите: „Вие сте надежда на Църквата и на света“. Третата тема, която долових, каза отец Мариуш, е за подкрепата, за куража, когато се

колебаем, когато не сме сигурни. Тя е призив да са преборим със собствен си страх.“ Участниците в срещата имаха възможност да чуят свидетелството на г-н Методи Зарев. Апостолическият нунций връчи наградите на децата, автори на рисунките в изложбата.

Поздрав към присъстващите отправи духовният оркестър при община Раковски. В програмата бе включена и прожекция на филма „От Асизи до София. Папата на българска земя“. Присъстващите имаха възможност и да наблюдават български народни танци в изпълнение на танцов състав от Житница.

На 26 май 2002 г. папа Йоан-Павел II посети Пловдив и отслужи литургия на централния площад в града, на която провъзгласи за блажени отците успенци Камен Вичев, Павел Джиджов и Йосафат Шишков.

На 13 април 2008 г. Софийско-Пловдивският епископ Георги Йовчев благослови мемориална плоча, възпоменаваща посещението на Йоан-Павел II в България през 2002 г. Мемориалът бе поставен на площад „Централен“ в Пловдив по инициатива на община Пловдив. Монументът, наподобяващ свитък, е изработен от Цвято Сиромашки. Скулпторът е изобразил папския герб; има и информация за събитието на български и латински език: „На 26 май, неделя 2002 г., тук, на площад „Централен“ в Пловдив, бе отслужена понтификална литургия от Негово Светейшество папа Йоан-Павел II“.

Жана СТОЕВА

Съзидател на живота

VI епархийна среща на християнските семейства се проведе в гр. Раковски, кв. Секирово, на 31 май. Нейното мото бе „Семейството - съзидател на живота“. Тя започна със светата литургия от 10,00 ч. в черквата „Свети Михаил Архангел“, отслужена от Негово високопреосвещенство монс. Георги Йовчев. Със Софийско-Пловдивския епископ съслужиха генералният викарий монс. Стефан Манолов, отец Румен Станев, отец Иван Топалски, отец Евгени Ружански, отец Ярослав Барткиевич, отец Елко Терзийски, отец Неделчо Начев, отец Христо Табаков и отец Любомир Венков. Проповедник по време на литургията бе монс. Георги. В началото на своята проповед той изтъкна същността на празника Петдесетница. В своето размишление проповедникът подчерта и завършването на майската набожност в този ден. „Дева Мария е като образ на Майката църква, която ражда своите чедата за спасението. Свети Дух утвърждава хората във вярата. Исус Христос възкръсна от мъртвите за наше оправдание и ни даде възможност да участваме във вечния живот“, каза монс. Георги. „На този празник, посочи още Негово високопреосвещенство, ние се събираме от всички кътчета на епархията, за да отпразнуваме и да живеем в това единство, което Свети Дух организира със своята Божествена сила. С голяма мъка казвам, че днес семейството навлиза

в криза. В днешния ден да молим Свети Дух - който е обединител - отново да съедини тези, които са дали своята дума пред Божия олтар, за да живеят в неразривен съюз в любов и вярност. Вие, скъпи семейства, които живеете според реда на Светата майка - Църквата, бъдете в единство, вярност и любов и бъдете свидетели на Този, Който ни дава живота вечен - Исус Христос, нашия Господ. Светият Дух е любовта между Отец и Син. Нека тази любов да се излее по-обилно върху нашите семейства и над голямото семейство, което е епархията“, каза още проповедникът.

Програмата на срещата продължи с беседи на Софийско-Пловдивския епископ, на отец Евгени Ружански и на генералния викарий монс. Стефан Манолов. Предмет на размишление на монс. Георги бе темата „Достоинството на брака и на семейството“. Отец Евгени Ружански говори върху „Отговорна съпругеска любов, отворена към нов живот - прокреация“. Беседата на монс. Манолов бе озаглавена: „Сексуалността е дар“. Участниците в срещата имаха възможност да чуят свидетелството на две семейства за техния съпругески живот - това бяха сем. Берберови и сем. Бакърджийски от Пловдив. В програмата бе предвидено и време за срещи и общуване между вярващите. След това имаше обожаване на Светото Причастие и благослов.

Жана СТОЕВА

Защо станах католик

От стр. 9

рен, че първото, което ме привлече към католицизма, беше нещо, което - погледнато по-надълбоко - би трябвало да ме отблъсне от него. Също така съм сигурен, че много католици дължат първите си стъпки към Рим на дружелюбността на покойния господин Кензит.

Господин Кензит бе дребен книжар от Сити, известен като фанатичен протестант, организиран през 1898 г. банда, която систематично нападнаше ритуалните (католическите) черкви и пречеше на извършването на богослужения. Господин Кензит умря през 1902 г. от раните, получени при едно от тези нападения. Бързо общественото мнение се обърна срещу него и започна да нарича „Кензит прес“ най-долнопробните антирелигиозни памфлети в Англия срещу Рим, на които им липсваше каквато и да е здрава мисъл и добронамереност.

Сега се сещам за два слу-

Джилбърт Кийт Честъртън (1874-1936)

Английски поет, публицист, философ и писател, известен като един от първите автори на детективска литература (Загадките на отец Браун), чийто герой „криминалист“ е свещеник - отец Браун. Смятан е от някои за един от най-големите християнски писатели на XX век. При погребението му в послание от Светия престол той е наречен „защитник на вярата“, а на надгробния му камък пише „Рицар на Свети Дух“. Официално става католик през 1923 г.

чая. Едни сериозни автори отпразваха тежки обвинения срещу католицизма и - нещо странно - това, което те осъждаха, ми се стори нещо ценно и желано.

При първия случай се споменаваха с ужас страшно оскъбление срещу Дева Мария от един католик мистик, който беше написал: „Всички създания дължат всичко на Бог. Но на нея дори Бог ѝ дължи някаква благодарност.“ Това ме стресна като звук от тромпет и си казах почти на висок глас: „Колко хубаво е казано!“ Струваше ми се, че невъобразимият акт на Въплъщението трудно би открил по-добър и

по-ясен изказ от този на мистика при положение, че разбира за какво става дума.

При втория случай някой от вестник „Дейли нюз“ (по онова време и аз бях част от него) даде като типичен пример за „умрелите формулировки“ на католическите литургии следното: един френски епископ се обърнал към войниците и работниците, чиято физическа умора затруднявала присъствието им на службата, и им казал, че Бог ще бъде доволен и само от присъствието им и несъмнено ще прости тяхната умора и разсеяност.

(Следва)

Отело и неговите приятели

Отело беше едно лилаво жабче, което живееше с майка си. То обичаше да играе с приятелите си - Танцуващия червей и Лелящата мравка. Майка му не харесваше много компанията му, понеже жабчето предпочиташе да се забавлява с приятелите си навън, а не да й помага въщи.

Веднъж майката го помоли да напазарува в магазина нещо за вечеря. Малкият се нацупи, понеже се бяха разбрали с приятелите да отидат да играят в Кристалната гора.

- Мамо, навън ме чакат, за да играем. Защо ти не отидеш до магазина? - намръщено каза Отело.

- Синко, моля те, имам да върша толкова други неща... Не мога всичко сама... Хайде, не спори, а отиди до магазина.

Отело отиде да напазарува, като мрънкаше, че майка му не го пуска да играе с приятелчетата. Като се върна, хвърли торбата с покупките на масата и хукна да излиза при другарите си. Майка му го спря:

- Къде отиваш?

- Отивам в Кристалната гора да си играя с Танцуващия червей и Лелящата мравка - отговори жабчето.

- Не ми харесва да играеш в тази гора; там дебнат много опасности. Там по това време спи и Кристалния мечок, той спи по шест месеца и горко на този, който го събуди по-рано...

- Стига, мамо! Мога да се пазя и сам, а и няма никого да закачаме...

- Не, никъде няма да излизаш - заяви твърдо майката.

Отело се разплака. Майка

му се опита да го убеди, че го прави за негово добро.

- Я по-добре иди да видиш баба си, че откога не си й ходил на гости. Това е по-добре, отколкото да се шляеш из гората, пълна с толкова опасности - настоя тя.

- Не искам да ходя при баба, искам да играя с приятелите си - хълцаше Отело.

Жабчето изобщо не искаше да помисли за баба си, толкова се беше ядосало на мама. Ала изведнъж му хрумна мисълта да я заблуди.

- Добре де, ще отида да я видя, да се разсея малко, след като не ме пускаш в Кристалната гора.

- Много хубаво, сине. Поздравявай баба си и гледай за вечеря да си въщи.

Отело се запъти уж към баба си, но бързо свърна към Кристалната гора, където го чакаха приятелите му. Като стигна, другарите му вече се забавляваха.

- Мислехме си, че няма да дойдеш - каза Лелящата мравка.

- Майка ми не ме пуска, та трябваше да я излъжа, за да дойда - се оправда жабчето.

- Аз пък никого не съм питал, за да дойда - се обади Танцуващия червей.

- Аз също не исках разрешение; мама не знае къде съм - допълни мравката.

Тримата се забавляваха отлично. По едно време танцуващият червей скочи на клон на едно дърво и така се разигра, че клонът се отчупи и падна на главата на Кристалния мечок, спящ под дървото и останал незабелязан от компанията. Мечокът, ядосан, се пробуди:

- Кой ме събуди?

- Аз, господин мечок - отвърна с треперещ глас Танцуващия червей.

- Как смееш! Не знаеше ли, че спя по това време - каза съ-

буденият.

- Извинете, господин мечок, стана без да искам - се оправда виновният.

- Да, господин мечок, не беше нарочно - го подкрепи Лелящата мравка.

- Моля ви се, не ни наказвайте, ние само си играехме - допълни Отело.

- Какво, да ви простя ли? Сега ще си платите за дързостта - рече мечокът и сграбчи тримата с ноктите си.

Приятелите трепереха от страх, а мечокът се заоблизва. Неочаквано с гръмък вик Отело го стресна.

- Моля ви, господин мечок, почакайте, дайте ни поне една възможност... Ние можем да ви приспим.

- Да ме приспите? И как ще стане това? - попита любопитно мечокът.

- Ами Танцуващия червей ще танцува за вас, а ние с Лелящата мравка ще ви изпеем една нежна песен, която ще ви приспи - обясни Отело.

- Добре - съгласи се разбуденият - Ала не заспя ли, изяждам ви и тримата! - изръмжа накрая.

Червеят затанцува в ритъма на песента, изпълнявана от Отело и мравката, но мечокът не затваряше очи.

- Стига - каза ядно той - Вашата възможност свърши. Сега ще ви изям!

Мравката литна към муцуна на Кристалния мечок и го опипа по носа. Той замаха с лапи и червеят и жабокът успяха да се измъкнат и побягнаха надалеч от ядосания звяр.

Тримата щастливо се прибраха по домовете и разказаха за случилото се. Отело помоли майка си за прошка, че не я е послушал, и обеща повече да не лъже и да помага в домашната работа. Приятелите вече бяха разбрали, че майката винаги мисли доброто на децата си и затова трябва да бъде слушана и да се следват съветите й. И от този ден нататък, преди да излязат да играят, те помагаха с радост на родителите си, като свидетелстваха по такъв начин своята любов.

Фаня ЕРЕРА

От испански: М. Г.

На шега и наистина

Сведения, които не служат за нищо

- Първоначалният вариант на името на Люк Скайуокър било Старкилър - убиец на звезди, но го променили, за да не звучи толкова убийствено.

- В герба на Колумбия е включена и карта на Панама.

- Котките и кучетата - подобно на хората - могат да бъдат и леваци.

- Можете използват на ден средно 15 000 думи, докато жените употребяват 30 000.

- Месеците, които започват в неделя, имат в петък 13-о число.

- Пингвините не летят, защото им е студено.

- Кока-колата в първоначалния си вариант е била зелена.

- Възможно е да накарате крава да се изкачи по стълбище, но не и да слезе по стълбище.

- Хавайската азбука има 12 букви.

- Авиокомпанията „American Airlines“ спестила 40 000 долара през 1987 г., като махнала една маслинка от всяка салата, която сервирали в самолетите.

- Градът с най-много коли „Ролс-Ройс“ на глава от населението е Хонконг.

- 80 на сто от американците твърдят, че ще се оженят за същата жена, ако трябва да го правят още веднъж.

- А 50 на сто от американците казват, че ще се омъжат за същия мъж, ако трябва да го правят още веднъж.

- 70 на сто от американците са посетили Дисниленд или Дисниуърлд.

- Интелигентните хора имат повече цинк и мед в косата си.

- В Исландия се пие най-много кока-кола на глава от населението.

- Първият роман, писан на пишеща машина, е „Том Сомер“.

- Граченето на патока - куак, куак, не прави ехо и никой не знае защо е така.

- Четирите попа на картите представляват четирима големи царе: пиката - цар Давид; спатията - Александър Велики; купата - Карл Велики; карото - Юлий Цезар.

- 111 111,111 x 111 111,111 = 12 345 678 987, 654321.

- При статуите на конници, ако конят има два крака във въздуха, значи човекът е загинал в битка; ако е вдигнал само един от предните си крака, човекът е умрял от раните, получени в битката; ако и четирите крака са на земята, значи е умрял от естествена смърт.

- Окото на щрауса е по-голямо от мозъка му.

- Най-дълго регистрираният полет на кокошка е продължил 13 секунди.

- Според законите в САЩ на пет мили шосе една миля трябва да е права. Тези отсечки е предвидено да се използват като писти за кацане и излитане на самолети в случай на война и извънредни събития.

Част втора

Сакраментално обслужване на пасхалната тайна

Член 1

Извършване на църковната литургия

III. Кога се извършва?

Литургичното време

„Животът се разпростря върху всички живи същества и всички са изпълнени с вечна светлина; Изтокът на изтоците обхвана света и Този, Който беше роден „преди утринната звезда“, безсмъртният и велик Христос сияе над всичко повече от слънцето. Ето защо за нас, вярващите в Него, настъпва един дълъг, вечен, неугасващ и ослепителен ден - мистичната Пасха“ /Pseudo-Hippolytus Romanus, In sanctum Pascha 1, 1-2: Studia patristica mediolanensia 15, 230-232 (PG 59, 755)/.

Денят Господен

1166 „Църквата празнува Пасхалната тайна по силата на апостолското предание, която води началото си още от времето на Възкресението на Христос, всеки осми ден, който с право е наречен „ден Господен“ или неделя“ /Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 106: AAS 56 (1964) 126/. Денят „на възкресението на Христос е едновременно „първият ден на седмицата“, спомен за първия ден на сътворението, и „осмият ден“, в който Христос след своя „отдых“ през Великата събота открива Деня, който „е Господ сътворил“, „деня безвечерен“ /Вж. Matutinum in die Paschatis ritus Byzantini, Oda 9 (Romae 1884) p. 11/. „Вечерята на Господа“ е неговият център, защото точно на тази вечеря цялата общност на вярващите посреща възкръсналия Господ, Който ги кани на своето угощение /Йоан. 21, 12; Лук. 24, 30/.

„Денят Господен, ден на Възкресението, ден на християните, е нашият ден. Наречен е ден Господен, защото точно в този ден Той възлезе победоносно при Отца. Езичниците го наричат ден на слънцето, но и с това охотно се съгласяваме: защото днес изгря светлината на света, днес се появи слънцето на правдата, чиито лъчи носят спасение“ /Sanctus Hieronymus, In die Dominica Paschae homilia: CCL 78, 550 (PL 30, 218-219)/.

1167 Неделята е най-важният ден на литургичното събрание, в който вярващите се събират, та „като слушат Божието слово и вземат участие в Евхаристията, да си спомнят страданието, възкресението и славата на Господа Исуса, отдавайки благодарност на Бог, Който ги възроди за една жива надежда чрез възкресението на Исус Христос от мъртвите“ /Concilium Vaticanum II, Const. Sacrosanctum Concilium, 106: AAS 56 (1964) 126/.

„Когато размишляваме, о, Христе, за славните и удивителни знаци, изпълнени в неделята на Твоето свято Възкресение, казваме: благословен е денят Господен, защото в него начена сътворението..., изкуплението на света..., обновлението на човешкия род... В него небето и земята се възрадваха и цялата вселена се изпълни със светлина. Благословен е денят Господен, защото в него бяха отворени вратите на рая, за да влязат там без страх Адам и всички прокудени“ /Fanoth, Breviarium iuxta ritum Ecclesiae Antiochenae Syrorum, v. 6 (Mossul 1886) p. 193b/.

Литургичната година

1168 Като се започне от Пасхалното тридневие като извор на светлина, новото време на Възкресението изпълва цялата литургична година със своя блясък. Приближавайки се от едната и другата страна на този извор, годината се преобразява от литургията. Тя е действително „благоприятна Господня година“ /Вж. Лук. 4, 19/. Икономията на спасението се извършва в рамките на времето, но след изпълването й в Пасхата на Исус и в изливането на Свети Дух край на историята се предсеща в „предвкушането“ и Царството Божие влиза в нашето време.

1169 Ето защо Пасхата не е просто празник между другите; тя е „празникът на празниците“, „тържество на тържествата“, както Евхаристията е „Тайнство на тайнствата“ (великото тайство). Свети Атанасий я нарича „Великата неделя“ /Sanctus Athanasius Alexandrinus, Epistula festivalis I (anno 329), 10: PG 26, 1366/, както Светата седмица се нарича в източната традиция Великата седмица. Тайната на Възкресението, в което Христос срази смъртта, пронизва нашите стари времена с мощната си сила, докато всичко не Му бъде подчинено.

1170 На Никейския събор (325 г.) всички Църкви са се съгласили християнската Пасха да бъде чествана в неделята, която следва пълнолунието (14 нисан) на пролетното равноденствие. Заради различните методи на изчисляване на 14 нисан денят на Пасхата не винаги съвпада за Източната и Западната Църква. Ето защо днес те търсят съгласие, за да честват отново заедно деня на Господното Възкресение.

1171 Литургичната година представлява разгръщане на различни страни от единната Пасхална тайна. Това важи по-специално за цикъла от празници около тайната на Въплъщението (Благовещение, Коледа, Богоявление). Те възпоменават началото на нашето спасение и ни съобщават първите плодове на Пасхалната тайна.

Из „Катехизис на Католическата църква“

11 ИСТИНА
VERITAS
Брой 6 (1427)
юни 2009 г.

Свети Вигилий - противник...

От стр. 7

разпространяването на Христовата вяра. В долината на Рендена преданият божи служител намира скулптурни изображения на езическия бог Сатурн*, разрушава ги и ги изхвърля в реката. Това дело разгневява местното население, почитащо староиталийския бог, и то убива светеца с удари с дървени обувки. Това се случва в 405 г.

Стари кодекси описват смъртта на свети Вигилий. На картините над неговия образ обикновено е представена ръка, държаща лавров венец, а атрибутът на мъченичеството, с който се представя в изобразителното изкуство, е дървена обувка. Светецът е покровител на град Тренто.

*Сатурн - староиталийски бог на посевите, покровител на земеделския труд, овощарството и винарството, отъждествяван с гръцкия Кронос. Смятало се, че времето на неговото управление над боговете е златният век на земята - век на равенство, изобилие и мир. Празникът му се е чествал на 17 декември.

М. РАЙКОВА

Папата нарече Светите земи символ на Божията любов

От стр. 4

на църква, Кустодията на Светите земи (католическата) и Арменска апостолическа църква. Светият отец се моли на Камъка на помазването и след това влезе в празния гроб на възкресението, където остана в дълга молитва. След това, приемайки поздравите на кустода на Светите земи брат Pierbattista Pizzaballa (францисканец) и Негово блаженство Фуад Туал, латински патриарх на Йерусалим, папата произнесе кратко слово: „Тук Христос умря и възкръсна, за да не умре никога отново. Тук историята на човечеството бе-

ше решително променена. Дългото царуване на греха и смъртта беше разтърсено от триумфа на подчинение и любов; дървото на кръста откри голата истина за доброто и злото... Тук Христос, новият Адам, ни научи, че злото никога няма последната дума, че любовта е по-силна от смъртта, че нашето бъдеще и бъдещето на човечеството лежат в ръцете на един верен и предвиждащ Бог. Празният гроб ни говори за надежда, надежда, която не разочарова, защото е дар от Духа на живота. Това е посланието, което аз искам да ви оставя днес, и заключението на мое-

то поклонничество в Светите земи. Нека надеждата възкръсне винаги отново - чрез Божиата благодат - в сърцата на всички хора, живеещи в тези земи! Нека се вкорени в сърцата ви и пребъдва в семействата и общностите ви! Църквата в Светите земи, която толкова често е изпитвала Голгота, не трябва никога да престава да бъде вестител на светлото послание на надежда, което този празен гроб провъзглася. Евангелието ни уверява, че Бог може да направи всички неща нови, че историята

не трябва да бъде повтаряна... Аз се моля Църквата в Светите земи винаги да черпи нова сила от съзерцанието на празния гроб на Спасителя. В този гроб тя е призвана да погребее всички свои тревоги и страхове, за да възкръсне отново всеки ден и да продължи своето странстване по улиците на Йерусалим, Галилея и отвъд нея, прогласявайки триумфа на Христовото опрощение и обещанието за нов живот.“

След своето обръщение папата се спря в капелата на явлението, където обожават изложеното Свято тайнство. След това той изкачи Голгота, където остана в млчалива молитва дълго време (това е отделен сектор под купола на същата огромна базилика, където под стъкло до олтара се вижда оригиналната скала - върха на хълма Голгота).

Папа Бенедикт XVI посети също така гръцката православна катедрала и арменската катедрала. Часове след това той напусна Светите земи, оставяйки незабравими следи от множеството междурелигиозни срещи, а за християните - от трите литургии на открито в Йерусалим, Назарет и Витлеем.

Обобщавайки своето посещение, вече в Рим Светият отец заяви: „В тази земя, благословена от Бог, понякога изглежда невъзможно да се избегне спиралата на насилиято.

Но нищо не е невъзможно за Бог и за онези, които Му се доверяват! По тази причина вярата в един Бог - справедлив и милостив - е най-скъпоценното богатство, което тези народи имат, трябва да има силата да освободи целия си потенциал на уважение, помирение и сътрудничество.“ Папата обясни как е изразил тази надежда на срещите си с Великия муфтия и мюсюлманските общности, с главния равинат на Израел и организации, посветени на междурелигиозния диалог. „Йерусалим е кръстопът на трите велики монотеистични религии и неговото име - Град на мира, е израз на Божи план за човечеството - да го направи едно голямо семейство... Това е, което евреи, християни и мюсюлмани са призвани да свидетелстват, за да почитат със своите дела Бог, на когото се молят със своите устни. Това е, което аз имам в сърцето си, в молитва, когато посетих в Йерусалим Стената на плача и Храма върху скалата - символични места за юдаизма и исляма.“

Материала подготви
Матей ПРОТИЧ

Във Витлеем

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 6 (1427)
юни 2009 г.

Пласидо Доминго: Света Цецилия е моя учителка и покровителка

Световно-известният тенор Пласидо Доминго навърши през април 68 години. На излизане от катедралата на гр. Мексико той бе поздравен от хиляди богомолци и много жупналисти, пред които заяви: „Днес навърших 68 години и благодаря на Всевишния, че ми дари тези години, за да достигна мечтания професионален връх. В най-голяма степен дължа това и на света Цецилия - покровителка на музикантите, която ме закриля на сцената и в живота. Аз съм потомък на мексиканска католическа фамилия. Ревностен католик съм и преди всяко явяване на сцената правя знака на кръста и измолвам подкрепа от небето. След представянето си отправям благодарствена молитва. Горд съм, че съм католик и член на най-голямата религиозна общност - Католическата църква. Пленен бях от великия Йоан-Павел II, а сега се възхищавам от ненадмината личност папа Бенедикт XVI. Бог да го закриля!“

Петър КОЧУМОВ

Безсмъртните свидетели

Верността е добродетел - християнска и гражданска, която изисква неимоверни усилия, за да бъде съхранена, която, осъзната и приета с любов, преобразява тези усилия в героизъм, достоен за възхищение и преклонение.

В историята на Църквата примерите на вяност към Благата вест преизобилстват и „никой не може да преброи онова множество народ... от всички племена и колена, народи и езици“ (Откр. 7, 9), съставено от Христови ученици, положили живота си като свидетелство за вяност към своя Учител. Начело на това множество, сияещ в славата на възкресението, крачи Христос. Неговия подвиг за вяност към възложената Му мисия на Изкупител ще последват онези смели Негови последователи, готови да изгубят душата си заради Него, а всъщност ще я запазят во веки (Вж. Мат. 10, 39).

Сред „онова множество народ“ ярко се открояват четирима българи, наши съвременници, отстояли докрай верността си към Католическата църква - епископ Евгений Босилков и отците Камен Вичев, Йосафат Шишков и Павел Джиджов. Техният подвиг възпоменаваме на 13 ноември. Много преди тях, през XVI в.,

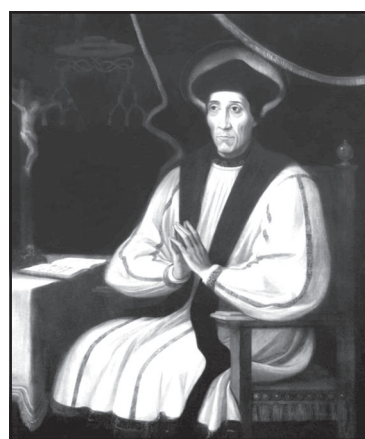
Томас Мор

двама англичани, Джон Фишер (1469-1535) и Томас Мор (1478-1535), чиято памет възпоменаваме на 22 юни, също „не милееха за живота си дори до смърт“ (Откр. 12, 11), за да съхранят неопетнена верността си към Католическата църква и Римския първосвещеник.

Джон Фишер е родом от Бевърли, Йоркшир. През 1491 г. е ръкоположен за свещеник, а през 1504 г. е хиротонисан

за епископ на Рочестър, като същата година е избран и за ректор на Кембриджкия университет. „Той няма равен в областта на науката, мъдростта и добродетелта“, пише за него Томас Мор. В качеството си на ректор на университета в Кембридж Джон Фишер привлича за преподавател по гръцки и богословие каноника-августинец и поборник за реформи в Църквата в навечерието на Трентския църковен събор (1545-1563) Дезидериус Геерт, известен предимно като Еразъм Ротердамски (1469-1536).

Отвратен от порядките и нравите както в Рим при понтификата на Александър VI (1492-1503), на Юлий II (1503-1513) и на Лъв X (1513-1521), така и в Лондон при крал Хенрих VIII (1491-1547), известен с разгулния си живот, с шестте си съпруги, с което предизвиква отлъчването от Църквата и поставя началото на разкола в Католическата църква, Джон Фишер отказва да се отрече от Католическата църква и да признае Хенрих VIII за

Джон Фишер

глава на Англиканската църква. Кралят не за първи път при такива обстоятелства е безпощаден и през 1535 г. произнася смъртната присъда - обезглавяване за наизидание на измъчниците.

Не по-различна е съдбата и на Томас Мор. Две седмици след обезглавяването на Джон Фишер и той ще заплати с главата си своята вяност към Католическата църква. Родом от Лондон, известен хуманист и автор на изпъстрения

с ирония за политическия и социалния живот роман „Утопия“, Томас Мор поема отговорността за съдбата на Англия като канцлер на краля. Рубенс и Холбайн в платната си ни представят образа на волеви и сериозен човек, който не скрива и веселия си нрав. Дълбоко религиозен и действителен християнин, всяка нощ той посвещава по три часа на молитвата.

Когато през 1532 г. Хенрих VIII основава Англиканската църква, Томас Мор напуска поста като канцлер и прекратява политическата си кариера. Заставен да признае върховенството на краля като ръководител на Англиканската църква, през 1534 г. Томас Мор е въдворен в Лондонската кула и през 1535 г. е осъден на смърт. Тръгвайки към ешафода, на висок глас запява псалм 50 - „Помилвай ме, Боже...“, а на палача дава златна монета и верен на веселия си нрав, му казва: „Приятелю, бъди сръчен, шията ми е къса и се налага да я отсецеш от раз.“

Всички те са от състава на онова множество народ, образуващ венец на слава в ръката Господня и царска корона върху дланта на Бога (вж. Исая 62, 5).

Иван ТЕОФИЛОВ